

پہلی بارچونچہ سے شائع شدہ (۱۹۰۰ء) میں صدیقی یو آر ڈی پبلیکس،
پنجاب یونیورسٹی لائبریری

نعمانی آمی

راجا رشید محمود

اختر کتاب گھر

انظر منزل - نیو سٹارڈ کالونی
ملتان روڈ - لاہور - کوڈ ۵۴۵۰۰

تعارفِ حق آفریں

راجا رشیذ بیچنود

اختر کتاب گھر

اظہر منزلے نیو شالامار کالونی
ملتان روڈ لاہور ۲۵

سب سے حق لکھاری دے

کتاب :	_____	نعتاں دی آئی
شاعر :	_____	راجا رشید محمود ریم لے، فاضل درس نظامی
صفحہ :	_____	۱۴۴
دوبہن وارہی :	_____	اک ہزار
چھپنے کا سال :	_____	۱۹۸۷ء
چھاپن کا کار :	_____	پولس پرنٹرز و بارمارکٹ لاہور

قیمت

۱۸ روپے

اوس نعت لکھاری دے ناں

جنھے چاہیسا

تمنا ہے، درختوں پر ترے روضے کے جا بیٹھے

قفس جس وقت ٹوٹے طائر رُوح مقید کا

تے ادہری مٹی گئی

کرامت علی خاں شہیدی مدینے گیا

ادہری نظر روضے شریف تے پئی،

آپ اچھے نہیں سی پہنچیا

تے ادہری رُوح دا پنچھی اوہنوں چھڈ کے روضے وے رُگیا

ویرا

ویرا کی شکل

- ۹
  - ۱۷
  - ۱۹
  - ۳۳
  - ۴۵
  - ۵۹
  - ۷۱
  - ۸۱
  - ۹۱
  - ۱۰۳
  - ۱۱۳
  - ۱۲۳
  - ۱۳۵
  - ۳۵
  - ۴۷
  - ۲۱
  - ۷۳
  - ۶۱
  - ۳۷
  - ۴۹
  - ۲۳
  - ۳۹
- ۱- میرے اُتے کرم کما میں میرا سوہنیا رہا!
  - ۲- کیہ بچپن میں رتہ میرے سوہنے پاک نیا دا
  - ۳- لگیاے ایسوں آقا دی الفت دامن نگار
  - ۴- نبی دا نور شکرا مدینے جا کے دیکھاں گا
  - ۵- اکھواں لگا اُس دُر دا
  - ۶- جے نہ کبلی دی جھاں ہووے، رہوے ہمیشہ پیاسا
  - ۷- گدلی آگل ایٹھے مٹکا، نے تال ہرے سرکار دوا
  - ۸- نبی دا نام لیندا رہو، تے لڈی پا، بھڑک یارا
  - ۹- اپنے آپ نوں جو بندے اکھوان مدینے واسے دا
  - ۱۰- ادھی سوچ، اوس دی جلیج، اوہرے لفظاں نوں کہواں سوہنا
  - ۱۱- حال کیہ دساں یا ونجی دے اندر اپنے چالے دا
  - ۱۲- جو آقا دے در تے ڈکے، چڑھے اسمانے اوہرا
  - ۱۳- اُسے جو خوش قسمت سوہنے پاک نبی دے ڈیرے وچ
  - ۱۴- رہواں لاہور تے لگے مینوں مریاں درگی ٹھنڈ
  - ۱۵- رات دین میں بھجدا رہناں سوچ اٹکیاں اُپر
  - ۱۶- ترے اندر وی جان آوے مدینے پاک دل مُنہ کر
  - ۱۷- سپہ یارش تے نبی سوچنے دے عشق اتار دی بارش
  - ۱۸- کروا رہندائے خالق اکبر نبی سوہنے دی گل
  - ۱۹- نقبان وچ مدینے دے جن دا اسے کھنڈ یا جان
  - ۲۰- ہر چنگیانی نے آقا دیاں گلداں جوں
  - ۲۱- گھٹ دیدار دے شربت والا مل جاتے جے پیاسے نوں

دُراستہ نہ بچلیں، سدھا پتھیں اوس روضے تے
ہرے کلبوت وچوں پنچھیا جس ویلے اڈ جاویں

- ۲۲۔ میں ڈنگر سال جے منی واناں نبی سوہنے دیاں گلاں
 ۲۳۔ اودہ گل خانی دی اسے جھڑی مرے بکھان واسر ناناواں
 ۲۴۔ نعتاں پڑھنے آں، ہوئی رب راضی، عمل آپنے تے چنگے نہیں بکھاویں
 ۲۵۔ ایہدے اندر سالان بدھی پیار دے جڈے پالے میں
 ۲۶۔ میں چیکے منگا جے اکھواواں نبی دے در دی خیر اتوں
 ۲۷۔ پاک نبی مسرور توں بندہ سوہے سہی کداویں
 ۲۸۔ ایہ سدھراں زندگی میری دیاں ہیں سچیاں سیتاں
 ۲۹۔ بچیں گاتان، رہیں گاجے انھنڈی یاد دی پچھاویں
 ۳۰۔ اکوتا ہو سدر میری، آقا داد در دیکھاں
 ۳۱۔ دُنیا دے وچ ایہ گلاں وی کدھرے نظریں آئیاں ؟
 ۳۲۔ سانوں کیرتا تر کرنا میں دُنیا دیاں گلزاراں نہیں
 ۳۳۔ محل منارے ہوں دُنیاتے، گکھاں پنڈ گراں
 ۳۴۔ سارے اوگن مارے دل کے سارا زمانہ بھٹو
 ۳۵۔ غملاں دیاں سیاہیاں تائیں نہراں راہیں دھو
 ۳۶۔ آقا دی تعلیم دی سافروں راہ دکھاوے دُکھ
 ۳۷۔ تہاڑے در تے چھاں رحمت دی سکھنی یار رسول اللہ
 ۳۸۔ طہیہ چلیے، اُٹھو
 ۳۹۔ دکھاندے روہنے نوں دیکھیں دے جڈے بسزہ ای بسزہ
 ۴۰۔ کٹھے مینوں اکھیا، توں دی خلق شراب توں چیکھ
 ۴۱۔ یاد نبی دی سب دا اندر ٹوہوے گی
 ۴۲۔ جیو جی ہے، ہے ایہ جڈی مرے آقا تہاڑے لئی
 ۴۳۔ مری لنگھدی اسے کیوں، صورت حالات نہیں چُچھی
 ۴۴۔ یاد آقا دی کم اوہندی اسے ساڈے، روون نوں دی
 ۴۵۔ ستاؤنی آں تے فر سرکار دی ای گل گستاہتی
 ۴۶۔ گل آقا دیاں نعتاں وانی جہڑے ویلے پئی

- ۴۷۔ عرب جا پہنچا سچا، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی
 ۴۸۔ ہر دیے نبی واناں لیلے، ذکر آقا داد دم دم کر لے
 ۴۹۔ گئی ظلمت، سوہرا ہو گیا، انوار کم آئے
 ۵۰۔ درتے جے توں پھول سکیں تے پھول کتاب حقیقت دے
 ۵۱۔ میں جڑ کے اوکڑاں پُچیا مسان اوکھاں دے ٹوہے تے
 ۵۲۔ دیہندیاں دیہندیاں دیتے پرتے میں، ادب توں ہر دُکھ ٹلیا اے
 ۵۳۔ ایہ کہنا خاصاں عامان میں، مدنیوں آئینے واسے
 ۵۴۔ ادیہو بندہ رب دا، جہڑا آقا آگے بچکے
 ۵۵۔ مقام آقا دارب ای جان دلے، سانوں پتا کیہ اے
 ۵۶۔ پھڑا دتا ای سی میون مرے غملاں دے دفتر تے
 ۵۷۔ رحیم اپنے لئی، دستو خدارا، چور کیہڑا اے
 ۵۸۔ میرے تے ناں کھلس کیکن رحمتاں والے ٹوہے
 ۵۹۔ باطل دے ہر جھکے واسطے کوئی ڈھال ضروری اے
 ۶۰۔ ناں آقا دادے کے جے کوئی بندہ ٹر کھنوتے
 ۶۱۔ جو روہنے دل جھاتی پاوے
 ۶۲۔ شوقاں اوکھاں دا جو ہے، میں ادب دی خاک توں صاف تے
 ۶۳۔ آقا دا غم پالی پھر ناں اس کر کے
 مصنف دیاں دو جیاں کتاباں
 مصنف دیاں ان چھپیاں کتاباں

مُدھلی گل

ساریاں تعریفیں تے اللہ پاک لایاں۔ الحمد للہ۔ پرچہ دی تعریف ساریاں تعریفیں
 واحقدا کرے، "ادہ" محمدؐ ہندا اے۔ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم۔ آقا حضور صلی اللہ
 علیہ وآلہ وسلم واپاک ناں ای دندا اے جے اوتھاں دی تعریف ازل توں ہے،
 ابتیک رہوے گی۔ جس ویلے کچھ نہیں سی، سرکار دی شمار ہو رہی سی، جد کچھ نہیں
 ہووے گا، اپہ ہو رہی ہووے گی۔ ایس لئی، جے ایہ کم اوہ کردا اے جھنہ ازل تے
 ابد بنائے نہیں۔ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُخَشِّصُوْنَ عَلٰی النَّبِیِّ۔ جد اللہ کریم آپوں اپنے
 سوچنے تے درود بھیجا اے، ایس سلسلے وے مکن واسوال کیدا اے!

ساڈے خالق تے مانک نے سانوں حکم دتا اے جے ایس ادہے سوچنے
 پاک نبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم، دی بارگاہے درود تے سلام دا نذرانہ پیش کریے۔
 صَلُّوْا عَلَیْہِ وَسَلِّمُوْا اَسْلِمًا۔ مطلب ایہ، پئی رب سچے دے سوچنے تے درود
 بھیجنا اللہ تعالیٰ دی سنت اے، تے اوتھاں دی جناب وچ سلام پیش کرنا اللہ
 تعالیٰ واحکم مقنا اے۔ خدا تعالیٰ دی سنت نوں لئیے تے اوہنے اپنے محبوب پاک صلی اللہ
 علیہ وآلہ وسلم بارے اپنے کلام پاک وچ جو کچھ فرمایا اے، جس جس طرح اوتھاں دا
 ذکر کیتا اے، اوہ سامنے نہ ہووے تے اللہ تعالیٰ دی سنت پوری نہیں ہو سکدی،
 نعت نہیں لکھیندی۔

ایہدا اک مطلب تے ایہ اے، جے ایس نعت لکھن واسطے رہنمائی قرآن
 شریف کرلوں لئیے۔ جے ایس اپنے مسلمان دے دعوے وچ سچے آں تے حضور
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے گن گوندے رہیے، اوتھاں دی تعریف توصیف وچ
 لکے رہیے اتے اوتھاں دی بارگاہے درود سلام دیاں ڈالیاں پئی کروے رہیے۔ پر
 اک مطلب ایہ وی اے جے ایس حوالے نال اپنی عاجزی نوں وی منیے۔ جے ایس
 اوتھاں دے مقام نوں جان وے اسی نہیں، اوتھاں دی تعریف واقعی کداں ادا
 کر سکدے آں۔ نعت کہن توں پہلوں ایہ احساس ضروری اے کہ سرکار دے متبے

تسین محدود یوسف دے تہاؤ امدح خواں میں وی
 ہے میرے کول ایہ نعتاں دی آئی یا رسول اللہ!
 صلی اللہ تعالیٰ علیک وسلم

وایمانوں تے اللہ پاک آپ ای اسے تے جہڑا مقام نوں نہ جاندا سمجھدا ہووے، اوہ
نعت لکھ کے اپنی عاقبت سواران دی کوشش تے کر سکدا تے، نعت لکھن دا
حق نہیں ادا کر سکدا۔

حق تے کہیہ ادا کرناں ایں، حکم تے منینہ نال اللہ تعالیٰ دی سنت تے عمل
تے کریے۔ آقا تے درود بھیجیے، اوہناں دے حضور سلام پیش کریے، اوہناں دی
تعریف کریے۔ تے جے ایس زیادہ مضمون اللہ سوچنے کوں ای اُدھار لیتے تے
چنگا اے۔ ایس خیال نال سورۃ آل عمران نوں دیکھینے تے پتا چلدا اے جے اللہ تعالیٰ
نے اپنے سوچنے نوں حکمت سکھاؤن والا تے کوکال نوں پاک فرماؤن والا کیا اے تے
اوہناں دے صحیح نوں مسلماناں تے اپنا احسان اکھیا اے۔ سورۃ حجر وچ اوہناں دی
جان دی سونہم کھا دی سو۔ سورۃ بلد وچ اوس شہر مکہ شریف دی قسم کھا دی سو،
ایس خاطر جے آپ حضور اوہ دے وچ تشریف لکھدے سن۔ فیراہنے حضور دی جبر
(حضرت ابراہیم علیہ السلام) دی تے فی حضرت ابراہیم دی اولاد دی یعنی خود اپنے سوچنے
محبوب دی سونہم کھا دی۔ سورۃ نساء وچ "آپنے سوچنے دے رب" دی کہہ کے، اللہ
نے آپ اپنی قسم کھا دی۔ سبحان اللہ!

سورۃ الفتح وچ سرکار نوں خوشخبری دین والے، ڈراؤن والے تے "گواہ" فرمایا تے
ساں اللہ تے اوہے رسول آئے ایمان لیاؤں تے سرکار دی تعظیم تو قیر کرن دا حکم دتا۔
سورۃ الحجرات وچ ہے، جے اللہ تے رسول توں اگے نہ دھواؤ تے اپنی دلچ اپنے
آقا دی داغ توں اپنی نہ ہون دینا۔ سورۃ نور وچ ہے کہ: "کیوں اک دوجے نوں بلاؤندے
او، اے حضور نوں بلاؤن دی جرأت نہ کرنا۔ سورۃ بقرہ وچ اشارہ اے پی اپنے آقا تے
ذکر وچ کوئی ایہہ لفظ نہ بولنا، جھنوں وگاڑنگا کہے دی ایہو جیہے معنی لکھدے ہوں
جہڑے اوہناں دے رتبے توں گھٹ ہوں۔ لَا تَقُولُوا دَرَسُوا وَلَا تَقُولُوا أَهْلُوا لَنَا۔"

اللہ پاک دے محبوب صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے اک جھگڑے دا فیصلہ حضرت زبیر
دے حق وچ دتا تے دوجے فریق دے دل وچ ایہ خیال آیا کہ حضور نے رشتے داری
پاروں حضرت زبیر دی کچھ لکیتی اے۔ ایس تے اللہ کریم نے سورۃ نساء وچ "فَلَا وَرَبَّكَ"
اپنے محبوب دے رب دی سونہم کھا کے کیا، جے آپس دے جھگڑے وچ حضور نوں

مج نہ معنی والے دی مسلمان نہیں گے، تے اوہناں کوں وی ایمان کوئی نہیں جنھاں نوں
حضور دا فیصلہ مننا دلوں اوکھا دتے۔ ایسے سورتہ وچ اللہ پاک نے فرمایا کہ جہڑے کوئی
کوئی لکھ کر نہیں، اوہ اپنے آقا دے حضور حاضر ہوں۔ فیراہ اللہ تعالیٰ کوںوں معافی ملن۔ غیر
اوہناں دے آقا اوہناں دی سفارش کرن تے اوہ اللہ نوں ضرور ای توہ قبول کرن والا
تے مہربانی کرن والا پان گے۔

آل عمران وچ ہے کہ جے کوئی بندہ اللہ تعالیٰ نال محبت کرنا چاہے، تے اوہ نوں
چاہی دا اے جے حضور دا فرمانبردار بنے۔ اےج کر لیسو تے اللہ تعالیٰ اوہ دے نال محبت
کرن لگ پئے گا تے اوہ دے گناہ بخش دے گا۔ سورۃ توبہ وچ بیگائے جے اللہ رسول
دے دتے تے راضی ہونا ای چنگا اے۔ سورۃ مادہ تے لکھا: "وچ سرکار دی آکدوں نور
دا اونا فرمایا گیا اے۔ سورۃ انفال وچ بوڑیاں دی اوس ٹھہ نوں جہڑی سرکار نے بدر
دی جنگ وچ کافراں ول سٹی سی، اللہ تعالیٰ نے اپنا کم دتیا۔ آپ اوہ رؤف تے رحیم ہے،
اوہنے سورۃ توبہ وچ مسلماناں لئی حضور نوں رؤف تے رحیم فرمایا دتا۔ سورۃ انفال وچ فرمایا
کہ جڈیکہ حضور مسلماناں وچ موجود نیں، اللہ تعالیٰ اوہناں نوں عذاب نہیں دے گا۔ اللہ تعالیٰ
ساریاں عالماں دا پالنا ہے، اوہنے اپنے محبوب نوں ساریاں عالماں لئی رحمت قرار دتا۔

(سورۃ انبیاء)، سورۃ احزاب وچ ہے جے مسلمان دیاں جاناں یا اوہناں دے مال یا جہر
کے معاملے وچ جو جھگڑا ہو، یوں فرماں، اوہ دے وچ دخل دین والے کوں حق نہیں،
اوہناں دے حکم تے سر جھکانا ای ایمان دی نشانی اے۔

قرآن نے حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے خلق کو تعظیم فرمایا، اوہناں دے ذکر نوں
اوہناں دی خاطر بلند کرن دا اعلان کیتا: "سرکار نے چاہیا پی بیت المقدس دی بجائے
کعبہ مسلماناں دا قبلہ بن جائے تے اللہ تعالیٰ نے کیا، سو ہنیا آؤں ایہ چاہو ہناں ایں تے
اےج ای سہی۔ نے فرماہر مسجد حرام کوں، دل کر دا ای، منہ کر لے۔ اللہ تعالیٰ نے کدی
تے اپنے محبوب دے دشمن دے ہتھ شکن دی ضرورت (سورۃ لباب) تے کدی ایہو جیہاں
دے غمراہ ہوں دی حقیقت ظاہر کر دی (سورۃ ق)،

قرآن مجید دے ایہ تھوڑے جے مقام دتے گئے نیں۔ اےج تے سارا کلام ای خدا
تعالیٰ دے محبوب صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی تعریف نال بھریا ہو گیا اے۔ پر جہڑیاں

گھول دی ہن نشان دہی کی گئی اے، انہماں دا اسی خیال رکھیے تے کجھ ای صورت بن دی
اے جے نقیصاں وچ سرکار دے حکمت سکھاؤں تے لوکاں نوں پاک فرماؤن دی گل کیتی
جائے۔ اوہناں دی تشریف آوری نوں اللہ تعالیٰ دا احسان ہن کے منایا جائے سکے دی
ایس لئی تعریف کیتی جائے جے سرکار اوتھیں بن۔ تے آج بڑا وہ مدینہ پاک وچ نہیں تے
اوہدی تعریف دودھ توں دودھ چھوے۔ اللہ پاک جنھاں دے پیو دا دے دی تے خود
جنھاں دی تے اوہناں دے رب ہوں پادوں اپنی سونہ کھاندا اے اوہناں دے
رُسبے دا اندازہ کر کے گل کیتی جائے۔ حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم خوش خبری دین والے
نہیں، ڈراؤن والے نہیں، گواہ ہیں تے اوہناں تے ایمان لیاؤن تے اوہناں دی عورت تے
تعظیم کرن دا خدائی حکم من کے ایس نعمت لکھیے کہ جے اوہناں دی تعظیم ترقی کیتی
تے اوہ خوش خبری دین والے نہیں۔ جے ایہدے وچ ہر قسمی نال کی رہ گئی تے اوہ
ڈراؤن والے نہیں۔ تے ایس مسئلے وچ ایس جو دی کر پے اکن، سرکار ویکھدے
ہیں پئے گواہ میں۔

اساں نعمت وچ کوئی ایہو جیہی گل نہیں لیاؤنی جہدا معنی لیکھے پے ایس
اللہ دے رسول توں اسے دودھ رہے اکن۔ اوہناں نوں ایس طرح پیکار نا دی نہیں
جس طرح اک دوجے نوں بلاؤن لے اکن۔ ایس لئی جے اوہ ساڈے جیہے نہیں گے۔
اللہ تعالیٰ نے پورے قرآن شریف وچ اوہناں نوں ناں لے کے نہیں خطاب
کیوتا۔ ایس واسطے سائوں سرکار دا ناں لے کے نہیں بلاؤنا چاہی دا۔ ”یا حمیم“
کہنا ٹھیک نہیں۔ ”یا رسول اللہ“ کہو۔ بلکہ نعمت وچ سرکار دا ناں لین دی
بجائے اوہناں دے خطایاں تے القاب ناں توں کم لو۔

قرآن شریف توں کجھ تے نعمت لکھن والا کوئی ایسا لفظ معادہ، تشبیہ
استعمال نہیں کر سکدا، جہڑا اوہناں دے اُچے تے سچے مرتبے دے مطابق
نہ چھوے۔ ایہو جیہی غلطی جو جائے تے کیتی کرانی کھوہ پین دا خطرہ اے،
اعمال جھٹ جو سکدے ہیں۔

سائوں چاہی دا اے ہی حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے دربار وچ
درو دے سلام دا نذرانہ پیش کرے۔ جے ساتھوں کوئی غلطی جو جائے، گناہ

کرہوئے تے اپنے آپ نوں سرکار صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے دربار وچ پیش
کرے، اللہ تعالیٰ کوں استغفار منگیے، سرکار کوں سفارش کرائے ناں جے
اللہ تعالیٰ توبہ قبول کرے تے مہربانی فرمائے۔ حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی
اتباع، اوہناں دی فرمانبرداری ول توبہ کرے تاں جے اللہ تعالیٰ سائوں
دوست بنائے۔ نقیصاں وچ حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے ہتھ نوں خدا
دا ہتھ کیسے، اوہناں دے فعل نوں اللہ تعالیٰ دا فعل آکھیے، اوہناں دی
اطاعت نوں خدا تعالیٰ دی اطاعت سمجھے، اوہناں دی محبت نوں خدا تعالیٰ
دی محبت منیے۔ سرکار صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں ساریاں عالماں واسطے رحمت
کیسے۔ سائوں رافت تے رحم دی لوڑ ہووے تے اوہناں دے درتوں منگیے،
جے اللہ تعالیٰ نے اوہناں نوں مومنناں واسطے رُفوت تے رحیم کیا اے حضور
صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم، نوں اپنے توں زیادہ اپنیاں جاناں دے مالک جانے تے
ایس گل دی تبلیغ کرے۔ سورۃ احزاب دی زُوال آقا حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں
مسلماناں دیاں زندگیاں دے مختار منیے، اوہناں دے خلق دا ذکر کرے۔ اوہناں دا
ذکر، اللہ تعالیٰ دی سنت وچ، صرف اوہناں نوں خوش کرن لئی، کرے۔ جہڑے
اوہناں دے مخالفت نہیں، جہڑے اوہناں دی توحید اتے تعظیم ترقی وچ کمی
کر دے ہیں، جہڑے اوہناں دے کردار تے لغو ذائد، اٹکی اٹھاندے ہیں،
— ایہو جیہاں دے خلاف قلم اٹھاؤنا دی نعمت لکھن والیاں واسطے ضروری
اے۔ ایہو ای خدا تعالیٰ دی سنت پاک اے۔

حضور زور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی حیاتی مبارک ساڈے واسطے نمونہ قرار دتی
گئی اے۔ جہڑے کم سرکار لے کیتے، سائوں چاہی دا اے جے اوہناں کماں نوں
اپنائے تے اوہناں دی اسی تبلیغ کرے۔ سرکار نے فرمایا جہڑا احد کرے، اوہ
ساڈے وچوں نہیں۔ کوئی شخص اپنے مسلمان بھادی بدخونی نہ کرے، اوہدی
چٹنی نہ کائے۔ جہڑے شخص دا گرواںڈھی اوہدے شر توں محفوظ نہیں، اوہ مسلمان
نہیں گا۔ جہدا گرواںڈھی راہیں جھگڑا، اوہ جنت وچ نہیں جائے گا۔ بغرض نعمت
دے عولے نال دی معاشرے تے ماحول نوں پاکیزہ بناؤن لئی قلم چکنا، اتے

سرکار دی تعلیم کو نکال رکھ کر غرض، جس نے کچھ نون کوکال دے دلاں وچوں باہر نکھن
 لئی قلمی جہاد کرنا بہت ضروری اے حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے ارشادات نون نذرانہ
 طے قلعے مال شاعری راہیں پیش کرنا بہت چنگا کم اے۔ تے اپنے ذاتی یا پوری ملت دے
 اجتماعی دکھاں نون سرکار اگے پیش کر کے ادھواں نورانی منگنا بڑا ضروری اے۔
 نعت کہن واسطے رہنمائی قرآن شریف کوں لینی چاہی دی اے، جے نعت
 دا پہلا مجموعہ ایہ وائم الکتاب ای اے۔ اللہ سائیں توں بعد نعت کہن داکم صحابہ کرام
 تابعین، تبع تابعین، اتے وڈے وڈے بزرگان دین دی کروے رہے۔ ہجر اخلا، رسول
 واکلم دی پڑھدا ہووے، ادھر دے واسطے ایہ ممکن ای نہیں کہ اودھ خدا پاک دے محبوب
 پاک (صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم) دی تعریف نہ کرے۔ مومنان وچوں ہجرے شاعر ہون اودھ
 نعت کہندے ہیں۔ ہجرے شاعر نہ ہون، اودھ شروپ آقا حضور دے احسان گنوا اندے
 رہندے نہیں۔ شاعر حساس بندہ اے، زمانے دے حالات توں اثر قبول کر دے توں
 داکم درد محسوس کر دے، اپنی حالت تے خوش ہندا اے یا گڑھا اے۔ کسے شخصیت
 وچ کوئی خاص گل نظر اوندی سوئے شاعر ادھر دے کوں متاثر ہندا اے۔ اودھ تعریف
 اوچتوں کرنی ای یقینی اے۔ حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم توں دودھ انسانیت دا
 ٹھن کوئی نہیں۔ رب سچے توں بعد مخلوق وچوں سب توں وڈے سب توں پیارے
 سرکار ای تے ہے نہیں۔ اودھ ساری مخلوقات دے دلاں وچ دی دوسرے نہیں، تے
 خالق خود دی اپنے اس شاپکار نال پیار کر داسدا اے۔

حضرت حسان بن ثابت، عبید القدر بن رواحہ، کعب ابن زہیر رضی اللہ عنہم علامہ
 محمد بن سعید بصیری، مولانا عبد الرحمن جامی، مولانا جلال الدین رومی، کفایت علی گاہی، عکرم
 کاکر رومی، امیر مینائی، کرامت علی خاں شہیدی، احمد رضا خاں بریلوی، علامہ اقبال رحمہما اللہ
 تے دوجے نعت نگھاری عربی، فارسی تے اردو وچ نعتاں لکھدے رہے۔ تے لوکی
 ایضاً دے نعت ادب کوں فائدہ حاصل کر دے رہے۔ پنجابی زبان داتے خمیر ای
 تصوف وچوں اُٹھا اے۔ ایس زبان داتے سارا ادب ای مذہبی اے۔ ایسے لئی
 کوئی پنجابی شاعر اجہا نہیں لکھدا جتنے نعت داکوئی نہ کوئی شعر نہ کہیا ہووے۔
 پنجابی دے بہت ہمارے شاعر ان نعت دے حوالے نال کتا بچے دی لکھے پر

پنجابی نعت داکوئی دیوان سامنے نہیں آیا۔

سرکار صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی ظاہری حیاتی دے ۶۳ سالان دے حوالے نال
 ۶۳ نعتاں دا ایہ پراگہ "نعتاں دی آئی" دے نال تے پیش کیتا جا رہیا اے۔ میریاں
 نعتاں وچ خداوند کریم جل شانہ، دی سنت دارنگ اپنا کوڑے، نعت نگھاریاں دے
 دوجیاں آگروں کوں استفادے داحال کہیا اے۔ ایہیں ویکھو، میں تے صرف
 ایساں جاننداں تے ہیں نعت لکھن لگیاں ایہ خیال رکھناں کہ آقا حضور صلی اللہ علیہ وسلم
 دے دربار وچ ہتھ بندھ کے کھڑا نظر آواں۔ شاید سرکار کوئی نسا بھتیا شعر کوئی نصیر
 کوئی خیال۔ یا صرف میرا بابا ادب بھلونا ای پسند فرمالین۔

میرے اُتے کرم کماہیں میریا سوہنیا ربا!
اپنے سوہنے کول چچائیں میریا سوہنیا ربا!

تاہنگ اے دل چچ، ہتھ تے کھیسہ دو توں خالی ہے گے
طیبہ جاواں، پوریاں پائیں میریا سوہنیا ربا!

گھمن گھیراچ پیاں، مدینے پھنچنا مُشکل دے
بیڑی میری بنے لائیں، میریا سوہنیا ربا!

کیکن نقشہ روضے والا اکھاں اگے ہو سی
کیکن ہو سن رد بلائیں میریا سوہنیا ربا!

ماڑے میرے روضے اُتے کدی قبولے جاواں
کدی تے میری آس پُجائیں میریا سوہنیا ربا!

چاؤہناں میں محبوب ترے دے روضے اُتے پُجنا
ایں بہانے جج کراہیں میریا سوہنیا ربا!

ہے ویڑا دل دا، چرخہ جذبیاں دا، شعر دا تکلہ
بنی نعتاں دی ایہ اتی مرے آقا تہاڈے لئی

نئی داجوناں لین آئے نیں، اونہاں دے وچ بکھ لے
شام سویرے کراں دُعائیں میریا سوہنیا ربا!

جگر دیویں پیریں تڑکے جاوَن دا جے کینوں
رُوحے جاواں چائیں چائیں میریا سوہنیا ربا!

آقا دا دیدار کرائیں، سُفنے اندر ای سہی
سدھراں دے چہرے لشکائیں میریا سوہنیا ربا!

کھنڈیاں وائیں میرے تائیں طیبہ توں پہنچائیں
کد تیکر نہیں بھر ساں لائیں میریا سوہنیا ربا!

محشر وچ فرشتیاں توں محمود نوں اک ادھ واری
آقا دا بندہ اکھوائیں میریا سوہنیا ربا!

کہیہ چھپنا ایں رُتبہ میرے سوہنے پاک نبی دا
دُکھا دُستے چار چھیرے سوہنے پاک نبی دا

اوبدے تے ہر ویلے بدل رحمتاں والے ورنے
نانواں سُن جو ہنخو کیرے سوہنے پاک نبی دا

ایسے توں دودھ کیہو جہی ہور عبادت چاؤ ہنائیں
رُبا! ناں تے لیناں تیرے سوہنے پاک نبی دا

گل مَن دی گل اسے ساری، جھٹھوں کا فرہوئے
اُنج من دے سن خلق بھیرے سوہنے پاک نبی دا

میں تے میرے بیوی بچے اونہاں دے بڑے آں
ذکر کریندے دُڈ دُڈیرے سوہنے پاک نبی دا

اونہاں دی شفقت دی جس دے اُتے چھاں ہندی لے
تاں جیدا اے شام سویرے سوچنے پاک نبی دا

رب مالک لے اوہے کوں ایہہ گل مشکل ناپاں
رُخ جے میرے دے پھیرے سوچنے پاک نبی دا

مکن کھتے رتبہ سمجھے ایہہ محمود نماں
عزماں شانناں توں دی اُچیرے سوچنے پاک نبی دا

رات دہیں میں مجھدا رہناں سوچ انگیاراں اُپر
کہ تیکر اُپر اں گا آفت دیاں برواں اُپر

آقا داناں لینے آں تے حشر دیہارے نوں دی
اللہ کرسی، ہوسی لالی ساڈیاں چہریاں اُپر

آقا سائیں والا دوارا دیکھنا میری خواہش
طیبہ داناں بکھیا ہو یا اُے سچل سدھراں اُپر

اذن حضوری دا آقا نے اُج تیکر نہیں دتا
دل میرا تے اس دکھ پاروں ہندا اُے ہتھیاں اُپر

ایہہ سرکار دے نانویں لگیاں، کون اینہاں نوں ڈکے
قیدال کیوں لاندے میں لوکی ساڈیاں سوچاں اُپر

ساڈے تے سرکار! گنا ہواں اُج قبضہ کیتا لے
مک جیداں چٹری ہندی اے پکیاں سڑکاں اُپر

دل تے کبیر، فر روح تے جُستہ سب تروے ہوں
اُس نال دا جے بھایار کھیسے دل دیاں زخماں اُپر

اگے جھاتی میں چاچنجاں اونہاں دے در اُتے
نیویں پا کے بیٹھیاں، میں نہیں چکھنیاں اکھاں اُپر

دیکھ لیا جے، اونہاں نوں چُچن ڈیہہ پین گے تھسی
محشر نوں وی نعتاں ہو سں جنہاں زباناں اُپر

رحمت دی بدلی وی عربوں آسہر اُپرے گی
تیکے تے کُجھ تریل دے ہوں تیریاں پدکاں اُپر

نال سرکار دا لینے آں محمود تے نال ای لینے آں
گلاں دا بکسا اے بے عملی دیاں گنڈھاں اُپر

ہر چنگیائی نے آقا دیاں گلاں چوں
پھل تے پھل ملے میں جسراں باگاں چوں

میرے اندر اُلفت دا پُچن چڑھیا اے
چُھدا اے چانن نعتاں والا رشتاں چوں

اکھاں تے بدلاں دا سایہ چنگا اے
لبھائیتوں سبق ایہو برساتاں چوں

نعت پڑھاں تے کئی کئی ہفتیاں تیکر وی
خشبواں دے ہلے اوندے ساہواں چوں

یاد تھی نوں جھپٹی پانی سدھراں نے
نکلے گی اوہ کسراں اینہاں باہواں چوں

رُج نعتاں دی، خیال دی چرخہ اُتے ہے
بوکے کدھن لگاں دلی دیاں کھواں چوں

آقا دی درگا ہوں زردیاں جاناں ہے
اُچی نیویں گل ہے نکلی مُونہاں چوں

پاک نبی سرور دے مُڑھکے داتیکا !
بھاؤ گے تے بھو لو گے پھلاں چوں

نعت توں چھڈ کے ہو ریں گلیں لانا ایں
توں کیہڑا سچن ایں ساڈیاں سبھاں چوں

کوٹھا ڈھہن توں پہلاں چل مینے توں
بھردی آمتی چندری والیاں کندھاں چوں

گل تے تاں اسے گل آقا دی من لیتے
نہیں تے کیہ لبھے گا چھڑیاں گلاں چوں

بہن رشید، اقبال تے رومی انج جوہیں
نہراں دیواں چوں، سوئے نہراں چوں

سارے اوگن مارے رُل کے سارا زمانہ لبھو
آقا دیاں موہا ٹھاں توں وڈھ تھوہ تھکا نہ لبھو

نیکیاں کر کے نہیں تے جُڑاں تے شرمندیاں ہوکے
اوس نظروچ آکون دے لئی کوئی بہانہ لبھو

نہیرے دے زخماں میں سانوں اٹھیاں کر چھڑیا لے
آقا دیاں یاداں دا یارو، کوئی ٹٹانا لبھو

موت، حیاقی، دُنیا، عُقبی دی شطرنج دے اُتے
لوڑ نہ اُس رحمت دی ہووے، ایسا خانہ لبھو

ایتھے قبضہ ہووے کسے دا ئے، ایتھوں کیہ لبھناں ہے
سوہنیو! میرے دل نوں چھڈو، ہووے نشانہ لبھو

کچھ کمندے میں، نبی دی عزت نہیں کرنی چاہی دی
جو گل آوے سامنے، اوہدا پیٹا تانا لبھو

عکلاں دیاں بھکھیاں نوں جھڑا اکو واری کافی
نبی دے نال دے سنگر والا ایسا کھانا بھجو

نعتاں کہنا سنت رب دی، ایسے واسطے لو کو
نور پیر دے ویلے جیہا کوئی سماں سہانا بھجو

کھلا جے محمود لگے تے نعتاں ایہدیاں دیکھو
فر دُنیا وِچ بھاتاؤ، ایہدے درگا دا ناں بھجو

آقا دی تعلیم دی سانوں راہ دکھا دے رکھ
ہر اک شے نوں اپنے تھلے سکھ چُپا دے رکھ

ساوا سبے ایہہ، سانوں ایہنے روضے کوں لیتی
چنگا لگے سانوں، ساڈے دل نوں بھا دے رکھ

ہنجواں دا بے وِتر ہو دے، یاد آقا دی آوے
دل دی بھوئیں اُتے بندہ فیر اگا دے رکھ

واہ مدینیاں آئی لگے جس ویلے وی ایہنوں
اپنی خاص زبان اِچ گانے سمجھ گادے رکھ

آقا دی رحمت دا رنج ای میرے تے سایہ اسے
سراں دے اُتے وِڈا ہو کے جیویں چھائے رکھ

مہرِی اِچ بہہ کے دیہتاں سانوں رُفے پاک نبی دی
نظریں اوں دے نہیں برپا سے مٹے ساوے رکھ

ایہدے اندر آقا دی الفت نے ڈیرے لائے
جسماں تائیں، روحاں تائیں کدی نہ تاوے رکھ

عربوں اوسی کد تیکر واء ٹھنڈی مٹھی سو مہنی !
بمراں دے اتے دھپ نہ نہ کے ہوئے پھاڑے رکھ

نورنبی دے چانن وچ ای ہر شے چپنگی لگے !
نہیرے دے وچ بن جانے میں کدی بڈاے رکھ

تیرے تول محمود اے پئی ایہدی عشق لکیر
جسے طیبہ تول واء نہ آوے، سٹرسک جاوے رکھ

یاد نبی دی سب دا اندر ٹوہوے گی
دل دے سازتے غم دے نغمے چھوہوے گی

بخشنے جان گے حشر توں اوگن مارے دی
رحمت جد ادا دتے آن کھلووے گی

موم دے دا پگھر پگھر جاوے گا
اگ یاداں دی کول جسے اوہدے ہووے گی

کیوں نہ کل کھڑ پین گے پھل شفاعت دے
ہنجواں دے، ہر سدھر مار پرودے گی

لمبن نوں تے اکھ دی کھلی، لمبی اے
یاد نبی دی آئی تے فرچو دے گی

ہوشاں پئی سیانف بن بن بیٹھ پئی
ہوشاں والے بردیاں دا کیہ کھوے گی

ہر ویلے نئی داناں لیے، ذکر آقا دا دم دم کر لیے
کیہ دن ہوں تے کیہ راتوں آہیو ای اگو کم کر لیے

آقا دیاں یاداں دے دیوے بل پین جے اپنے اندال مچ
جو رشتیاں دنیا دیاں میں، اونہاں دی لو دھم کر لیے

پت چنہاں نے لاہ دتی سی بریائی خوشمنیائی دی
راہ الفت لے وگ تنگ جائیے، ذکر اونہاں دا ہر دم کر لیے

کچھ تاہنگاں تھوڑے جہے ہاڑے، کچھ اٹھو دھرم نہامت دے
اونہاں لے رتے چن لئی کوئی آہر، کوئی ادم کر لیے

دیدار آٹھا ندا ہووے گا، اونہاں دی شفاعت لیتھے گی
محشر دا، اپنے عملاں دا، دوزخ دا کاہنوں غم کر لیے

جو دلوں بجانوں نہیں کر داسر کا رڈی عزت ہر ویلے
کیوں رویے نہ اوہی قیمت نوں، کیوں عقل تے نہ نام کر لیے

پنکاس چھاویں چوئے تیتے پانیاں دے
یا داونہاں دی ایٹھے مٹی گودے گی

اکھاں میں برسات دا موسم پایا اے
ہجر دے اندر رُوح دی گلی ہووے گی

حشر دیہاڑے دا محمود نوں خطرہ کیہ
کالی گیلی جینھوں کتھوں لکووے گی

اُمّت تے اوکڑا آئی اے آپے وچ پھونک ڈا ہڈی اے
سرکار دا پلہ پھڑ لیے، اک دوجے نوں ہمدرد کرے

محمود جے کوئی نعت پڑھے تاں سنیے دل دیاں کٹاں تھیں
سرکار داناواں آدے تے گردن نوں اپنی حسد کرے

لگیا مے اینہوں آقا دی اُلفت دا مٹی کارا
محلان کوں اُچا مے میرے دل دا کچا ڈھارا

اونہاں جیہے پک پیرے ٹھمنے دیون مارے باجھوں
دُنیا وچ دی، محشر وچ دی ساڈا کون سہارا

اونہاں دی اکھ دی خیراتوں روح اساڈی روشن
سُورج نوں پیراں دی دھوڑوں جڑیا نور اُدھارا

جس دے دل وچ ڈیرا لائی بیٹھے ہوون حضرت
ساڈی کیہ اوقات اے، اوہ تے اللہ نوں دی پیارا

اونہاں دی اُلفت دے دُوبنگے پانی جے توں دُوبیں
تاں ممکن اے، دُکھاں دے دریاؤں پار اُتارا

اگے ہنبلی بھوئیں والے انبراں تک جا پہنچے
ایکت دی پینگھے دتا اے اونہاں جدوں ہلارا

اوپرے کو لوں کو کی پاؤں فیض قیامت تیکر !
اونہاں دی اُفت دے سچے جہڑا ڈھل جاتے مارا

ادہ کلہو نہاں، لیکھ نکھٹا، وانجیا دھردرگا ہوں
رہیا ڈراڈا جہڑا اونہاں کو لوں کر باں مارا !

جیوٹا ام کو تے اکوڈی راہ تے چلن والے
وڈوں کر یے ہووے دی، کھاندی نہیں گل وارا

اے جو خوش قسمت سوچنے پاک نبی دے ڈیرے وچ
رحمت اونھوں لے لیندی اے یارو اپنے گھرے وچ

نعتاں کہناں، اکو کمیں رُجھا رہیں ہر ویلے
میرے لئی تے فرق نہیں اگتا یارو شام سویرے وچ

اللہ تے محبوب اللہ دے، دونوں اصرار تیں سن
عرشاں توں دی دُور اے جہڑا، اوسے محل اُچیرے وچ

مومن آں تے کرم بھلا سکے آں کیویں اونھاں دا
جے کوئی گل اے بندیاں والی میرے وچ یا تیرے وچ

تاں حج ہوئی، تاں طواف قبولیا جاسی لوکاں دا
تاہنگ مدینے دی جے ہووے کجے گردے پھیرے وچ

نور دی کیہ تعریف اے، عینوں لکھ وی مُعلم ناہیں
سوئی تیک تے لبھ پنیدی سی، سُن نال نہیںے وچ

طاقتور داناں گواچا، ظالم دے ہتھ مٹے نہیں
آقا طاقت بھر دتی اے ہیٹے وچ 'سیرے وچ

دو ٹوہیں خادم اونھاں دے آں، فرکیوں لڑے رہنے آں
بھائی چارہ پایا سی سرکار نے تیرے میرے وچ

شفقت نہیں سرکار، تے ایہ مجموعے بند خطاواں دی
اک آقا تے اکو خادم، قہقہے ایس لیرے وچ

کردا رہندا خالق اکبر نئی سوہنے دی گل
اوندی اے قرآن وچ اکثر نئی سوہنے دی گل

جس دے گردے گھیرا اند پاون خدا دیاں رحمتاں
اپنے مونہوں اوہ کرے بیکہ نئی سوہنے دی گل

یا کرو یا سن لو، عادت ہے ایہ خالق دی دی
ساریاں کماں توں اے بہتر نئی سوہنے دی گل

حوراں تیرا منہ تے لاکي پیر چہم لیس ترے
تیرے ہوٹھاں تے رہوے جیکہ نئی سوہنے دی گل

یاد جتھاں توں نہیں اونڈے نئی، خشکے نہیں اوہ !
روح تک توں وی کریندی تر نئی سوہنے دی گل

گھٹ ای میٹھوں سو بھابھندی اے کسے انسان دی
کردا ای رہناں ہمیشہ پر نئی سوہنے دی گل

یا تے کر دے رہندے نہیں یا سُن دے رہندے نہیں ہمیش
میرے ماپے، تینویں، دھی، پتر نئی سوہنے دی گل

شاعر، نقاں تے لکھ دے ای او، پرخواہش کر د
اپنی بولی وچ کرن اکھڑ نئی سوہنے دی گل

بندے تے محسود بندے نہیں، شجر سجدے کن
کر دے دیکھے کاخراں پتر نئی سوہنے دی گل

گھٹ ویدار دے شریعت والال جانے جے پیاسے نوں
فیر نئی جی! بھن دیواں نہیں اکھیاں ولے کا سے نوں

ہور دی کوئی ایسی جا لے جتھے مجرم چھپ سکدا لے
بارمجھ مدینویں جاواں تے میں جاواں کیہڑے پاسے نوں

میری ہستی تک جاوے گی دُوری دیاں دریاواں وچ
رکھیا جا سکدا اے کد تک پانی وچ پتا سے نوں

ہر اک بندہ تارے وانگر راہ دکھاندا دسدا لے
دل دیاں اکھاں نال تنگو اونہاں دے آسے پاسے نوں

نوں نوں وچوں طیبہ دی خشبو آدے تے چنگا لے
لوکی جلدی سٹ دیندے ہیں ہر اک پھل بے با سے نوں

ہُن تے دُوری طیبہ والی مار مُکایا اصلوں ای
مذت پہلوں، میرے وی بلکھ جان دے نہ سنا سے نوں

ہندی وان جو دنیا دا اے، اوہ کیکن رو خضے تے جائے
نسن دی راہ کیوں لہجے تقدیراں دے پھاسے نوں

سُفنے وچ تشریف لیاؤ آقا میرے کول کدی
اچھی قسمت والا کرو، خواہاں دے اس ولے نوں

کد نیکر اس دُوری والے ساڑاچ مٹردیاں رہنا ایں
آقا جی ہُن کول بلاؤ اس محمود بے آسے نوں

جیہو جی ہے، ہے ایہ جندری مرے آقا تھاڈے لئی
نیں ایہ سوغات لے آندی مرے آقا تھاڈے لئی

تھاڈے نال کنھوں عشق ہے، کنھوں نہیں۔ وہناں
بری اے دشمنی یاری مرے آقا تھاڈے لئی

بری جند جان، مل اسباب تے اولاد، سب کچھ ہے
مرے آقا تھاڈے لئی، مرے آقا تھاڈے لئی

تھاڈے جے جی نہیں تے سکے ساک دشمن نہیں
بگانی ہستی اے سکتی، مرے آقا تھاڈے لئی

تھاڈے واسطے مخلوق دے دل وچ وی الفت ہے
محبت کبریٰ دی وی، مرے آقا تھاڈے لئی

اڈنبر کائناتاں دا کھڑا کیتا اے حقائق نے
ایہ جو کچھ ہے، ہے سب کچھ ای، مرے آقا تھاڈے لئی

ازل توں نے ابد تک رکھی تختِ حقیقی نے
دو جگ دی ساری مختاری، ہرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈے چاہن پاروں بدروح کثرت نوں بار آئی
ہے آیتِ مَارِیَّتِ دی ہرے آقا تہاڈے لئی

خدا دے فضل سیٹی ہے مُسَمَّد دا غلام آیا
ہری ماں وی بنی بردی، ہرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈی آنکھ تے عزت لئی جے لوڑ پے جاوے
کُھاواں گائیں سارے جی ہرے آقا تہاڈے لئی

ہے ویہڑا دل دا، چرخہ جذبیاں دا، شعر دا تکلا
بٹی نعلان دی ایہہ آئی، ہرے آقا تہاڈے لئی

دو عالم نوں رچایا جے، نظرِ محمود وئے وی
میں خالی رکھئی اے جھولی، ہرے آقا تہاڈے لئی

گئی خلعت، سویرا ہو گیا، انوار کم آئے
جہاتاں ساریاں دے رانج ہرے سرکار کم آئے

حیاتی موت تے محشر دیاں سب اوکڑاں اندر
اُنہاں دی آس خوش رکھے، اُنہاں دا پیار کم آئے

نبی تے یا خدا نے روڑیاں دی مُٹھ اجیہی سٹی
کئی دشمن ہوئے اُٹھے، کئی کفار کم آئے

بشارت نے کسے ای اُمت دی بخشش دی پچھا نہ پتے
کوئی معراج دی شبِ رب دے اوہ دلدار کم آئے

تصویر وی مدینے دا جے کریے، سارے کم سورن
ہے طغر اساوے روضے دا بچو دیہندیاں سار کم آئے

و پھلدا اے ایانا دل مرا طیبہ دے چین وئے
کھڈو نے میریاں سدھراں دے پہلی وار کم آئے

اکلیاں بیٹھناں تے نعت کہتا، گوناتے رونا
حیاتی ساری وچ یتوں تے ایہو چار کم آئے

ہزاراں وار جنھاں آپ توں تکلیف دتی سی
ایہو جیہے دیریاں دے دی ادھ سو سو وار کم آئے

ملے دیدار دی دولت بُھیری وانگ یتوں وی
مرے وی روگ کئے جان، رنج دیدار کم آئے

میں جا چُجھاں مدینے تے حیاتی میری ٹپک جاوے
مرا جذبہ مرے سرکار اکو وار کم آئے

ہزاراں وار ہلہ بولیا محسوس دتے دکھاں
پر اوہدی ہر مصیبت وچ اوہدے سرکار کم آئے

نبیؐ دا نور لشکارا مدینے جا کے دیکھاں گا
خُدا دی ذات دا جلوہ مدینے جا کے دیکھاں گا

نبیؐ سوہنے دا سوہنا تے مری شہ رگ توں نیڑے ہے
خُدا ئے پاک دا سوہنا مدینے جا کے دیکھاں گا

بڑی مدت توں یارو، میں کوئی وی خواب نہیں تنکيا
خُدا دیکھن دا وی سُفنا مدینے جا کے دیکھاں گا

ادھ نظارہ جو عرشاں توں اُڑاں ہندا ای نہیں کدھرے
ایہو کہندا اے دل میرا، مدینے جا کے دیکھاں گا

مجازاے سارا دُنیا دا پسارا، چٹاں وی ہے گا
حقیقت ایس دی لوکا! مدینے جا کے دیکھاں گا

خُدا دیاں جلویاں ہو ری کسے جانی توں کیہ لہناں
مدینے جا کے بھالاں گا، مدینے جا کے دیکھاں گا

جو میرے قلب اندر جذبیاں نے رنگ لائے ہیں
میں ہن تے دیکھ نہیں سکدا، مدینے جا کے دیکھاں گا

مدینے، سجدے لئی کئی کو بھونیں ہلدی اے مینوں
اثر نہیں دی تے ہاواں دا مدینے جا کے دیکھاں گا

میں ایہ محسوس جانشیاں گا، محبت ہے کہ نہیں مینوں
میں بندہ واں کہ نہیں بندہ، مدینے جا کے دیکھاں گا

رہواں لاہور تے لگے مینوں مریاں ورگی ٹھنڈ
تاں آقا دا پاوے ہاڑ راج پوٹاں ورگی ٹھنڈ

مشکلاں دے وچ گھریاں ہوياں آقا داناں بٹا
نتیاں لوواں دے وچ لگی برقاں ورگی ٹھنڈ

روخے جاون دی سہدھ وچ میں دی چھم چھم وراں
لوڑی دی اے یارو مینوں بدلاں ورگی ٹھنڈ

جس دے سینے عشق نبی دی گرمی ای نہ ہووے
اُس بندے دے کالجے لگے قبراں ورگی ٹھنڈ

بھج دے ساڑے سڑ دے دل وچ جھات کدی جے پاوَن
تہنکر دوپہرے مینوں مل جائے چھاواں ورگی ٹھنڈ

خواباں وچ جے طیبہ جاواں، روخے پاک نوں دیکھاں
پئے جاوے سینے دے اندر آساں ورگی ٹھنڈ

گرمی سردی پہنچی دی اسے، آئے مدینے راہیں
پندھاں ورگی گرمی ہووے، منزل لاں ورگی ٹھنڈ

میری اپج رہ کے جتنے دن میں نعت نہیں کوئی لکھی
پہنچی گل اسے، لینوں لگی آگیاں ورگی ٹھنڈ

اختر جد فرمائش کروائے نعت دی میرے کولوں
میرے دل وچ پئے جاندی اے ٹھنڈاں ورگی ٹھنڈ

پاک نیا دی یاد اپج بہنو جے محسوس نہیں کیراں
میرے اُتے پندیدی رہوے پھوٹاں ورگی ٹھنڈ

نعتاں وچ مدینے دے چن دا اے کھنڈ یا چائن
سوچاں دی ٹمٹی توں جھاتی ماروا ہو یا چائن

رشد ہدایت دے چن تاریاں نال محبت رکھیے
دلاں دے اندر ہندا جاسی ہوو و دھیرا چائن

اچ تیکر تہیں قسمت تارا عرب اسمانوں پڑھیا
دھنڈا بلدا چن لکدا اے، سڑیا بلیا چائن

چن دی لوئے میریاں اکھاں نعت پڑھن جے کدھرے
فیرتے یارو، چنگا اکی نہیں، ڈڈا چنگا چائن

کہیہ اسلام، جے آقا دی عزت نہ کر لے رنج کے
انج ای سمجھو، چکین یارو دھدل رلیا چائن

جو توہین اونھاں دی کروا، اُس بد نعت دا اصلا
سورہ نعتوں پڑھدیاں سارای ہندا چٹا چائن

دردا ہے یا نہیں ہے دردا نورِ امتِ دا سوچو
ڈنگ پھرنے نہیں ہندے، سدھا پھر چاچن

جے ایمان دی اکھ نہ تیکے نورِ نبی سرورِ دا
فرکیہ دھپ، کجیہی رشنائی، نالے کا ہاچاچن

چانتی راتیں جے میٹھوں نہ نعت لکھیوے کوئی
میتوں گداے اک درہاندا تہ بھڑتا چاچن

روح دیاں پرچھتیاں اتے شعراں دے بھانڈے نہیں
بھانڈیاں اتے طیبہ والے سوہنے چن دا چاچن

عشقِ نبی دی رشنائی محمود نہ جے لو دیوے
لُٹیاں پُٹیاں دُھپاں لگن، اُجڑیا پُجڑیا چاچن

نیں ڈنگر ساں جے مَن داتاں نبی سوہنے دیاں گلاں
اوہو بندہ اے جس منیاں نبی سوہنے دیاں گلاں

جگہ دینے اک دل اچ ایساں نوں سادے سہرا کھاں تے
نبی سوہنے دیاں گلاں، نبی سوہنے دیاں گلاں

اوہ کیہ انسان سَن تے کیہیاں عرشاں دے تارے سَن
جہڑے سَن دے رہے وریاں نبی سوہنے دیاں گلاں

توں ہوویں کن ای کن ہر ویلے اپنے بہرتوں پیراں تہک
جے ہو سکے تے سَن ایساں نبی سوہنے دیاں گلاں!

کلامِ اللہ سچائی تے حکمت دا جے بُوٹا اے
تے اس بُوٹے دیاں لگاں نبی سوہنے دیاں گلاں

محبتی آپ دے نہیں میرے ماپے، بیوی تے بچے
کدی کرناں، کدی سُنناں نبی سوہنے دیاں گلاں

ولی نہیں، غوث نہیں، ابدال نہیں، اوتا نہیں سارے
کرن جیٹھاں دے اُتے پچھاں نبی سوہنے دیاں گلاں

زمانے دی توجہ اس دیاں گلاں دے ول ہستی
کہ جس سوہنے نے دی سنیاں نبی سوہنے دیاں گلاں

حدیثاں بوج دی خالق آپ سانوں بولد ا دے !
کلام اللہ دی ہاں ہاں نبی سوہنے دیاں گلاں

مقدّر تئیں منٹیں، دگر یا ہو یا وی سوری گا !
اگر پاؤں کدی جھٹاں نبی سوہنے دیاں گلاں

مقدّر ساتھ دیوے تے ایہو محسود ہے خواہش
پڑھاں، بوللاں، سنّاں، بکھاں نبی سوہنے دیاں گلاں

علاں دیاں سیماں تائیں نیراں راہیں دھو
تاں پاویں گا لیکھاں اُتے طیبہ والی لو

موسیٰ نوں جس آکھیا سی، جے طوروں دُور کھو
”اڈن مٹی“ ا دھو آکھے، یارا نیڑے ہو

جے دیدار نبی دا چاہویں، جے توں رب نوں دیکھنا
دل دا بولہ کھول کے تے اکھ دی باری ڈھو

نبی دے مڑھکے دے تیکے دا اثر اے اینہاں اندر
چنگی عینوں کیوں نہ لگے پھلاں دی خشبو

فیر کہویں، جے ہتھ نہ آئیوای قسمت والی ہستی
میرے وانگر بھلیا توں اُس ناں دی چکلی جھو

یاد دیاں جھڑیاں نے تانے اکھاں دے وچ تنبو
پتا نہیں، کھڑے دیلے یارو، یں پینا جے رو

چرخے دیاں او ازاں کدی تے آقا کو لے جاسن
درد پیار دی لئی پونی میں جے لئی اے چھو

جامی والا جذبہ لے کے جے توں او تھے پُجناں
ہنجواں دے پانی دے اندر رُوح دی مٹی گو!

حشر دیھاڑے خالی ہونا کھتا ہتھ اساڈا
کبلی ہیٹھ رسول اللہ نے لینے جرم کو

دُنیا دیاں فرعونان و امحمود نوں کاہدا خوف
رب سچا تے اوہدا سوہنا اہرے سائیں دو

ہری لنگھدی اے کیوں، صورت حالات نہیں کچھ
میں راہواں تگناواں، سرکار نے پروات نہیں پچھتی

چھپاون کبلی ہیٹھاں، نالے گل نال نوں دی خاطر
اونھاں جذبات دیکھے میں، کسے دی ذات نہیں پچھتی

جدا پنے بندیاں نوں بخشونا میں آقا تے عملاں دا
کدی گھانا نہیں ڈکھا، کدی بہتات نہیں پچھتی

بس ایساں دیکھیا اے، یاد وچ ہنجو تے کیرے سُو
بہی نے بھر دیں عملاں دی کوئی برسات نہیں پچھتی

نیا لال وچ اونھاں توں پچھلی راتیں دیکھیا جد دی
میں کوئی بات نہیں کہیتی، میں کوئی بات نہیں پچھتی

عطا کیتا اے سب نوں طرف تے اوقات توں دودھ کے
کسے دا ظرف نہیں تگیا، کوئی اوقات نہیں پچھتی

ضرورت پچھنے دسنے دی نہیں اونہاں نوں کچھ داعم
اپا کیتا اسے اونہاں میرے کولوں بات نہیں پچھی

توں راجا ایں یا کمیں، بس اُنھاندا نام لیندا رہو
کرم فرمائیاں اونہاں کدی وی ذات نہیں پچھی

نئی سوہنے واناں مسعود میں لینا واں ہر ویلے
کدی میں دن نہیں ڈٹھا، کدی میں رات نہیں پچھی

درتے جے توں پھول سکیں تے پھول کتاب حقیقت دے
اشد تے محبوب اُس دانیں دو نوں باب حقیقت دے

ایںہاں دی ہر کپڑی وچوں نعتاں دی خشبو آئی
میریاں بکھاں اُتے ایسے کھڑے گلاب حقیقت دے

کنز مخفی ظاہر ہونا چاہندا سی تے تاہیوں سن
اقتا دی تخلیق لئی جذبے بے تاب حقیقت دے

خلیبہ جا کے عرشاں والا پنگھ پلارا لے لینا
ایں طرح نال ہو جاو گے کول شتاب حقیقت دے

سوہنے پاک تہی دے بارے دل دیاں کٹاں نال سُنو
جو سوال مجاز دے میں تے جو جواب حقیقت دے

فیہرِ حطیمِ محبت والا یمنوں لے کلاوے ورج
دکن میرے سر دے اتے جے میرا باب حقیقت دے

اونہاں دا نظارہ عینوں دل دی راہیں ہستہ اے
وَجَّے بُوہے اکھاں دے تے گھٹے باب حقیقت دے

چوٹاں پا سے کھنڈیا ہو یا ویکھو نور حقیقت دا
تاریاں ورگے یار اونہاں دے اوہ مہتاب حقیقت دے

رَبِّا! ایہنوں خواباں دی تعبیر و کھائیں طیبہ و پرچ !
اوندے نیں محمود نوں اُنج تے روزی خواب حقیقت دے

اکھواواں گٹا اس دردا
بن چاواں بندہ سرکردہ

جا اڑیں گا طیبہ توں دی
ہو دے تے سہی شوق سفر دا

سادا روضہ نظریں اوندہ
چائن ہو دے جے اندر دا

اس رحمت بدل دی یادے
میںہ پکاں دی راہیں درہدا

میرے بیہاں نکاریاں دا دی
مخشر نوں رکھ لیسن پردہ

اج وی آقا سامنے ہر شے
علم اونچاں نوں کل تیکر دا

دُکھیرا وہ بندہ عزتِ تہاں پاوے
جو ہووے بردا اس گھر دا

طیبہ دے پتیاں پرے
ژُردا جاواں، ایہ جی کر دا

اوندے جاندے اُتوں ننگھن
بُن جاواں پتھر اُس دُر دا

انج لگدائے محمود مدینے
اچڑ جاسی مردا کھر دا

ہے بارش تے نئی سوچنے دے عشق اتبار دی بارش
وگرنہ سوکا اہی سوکا اے، سب بے کار دی بارش

مدینے جان دی خواہش نے کیرے اس طرح، منجھو
ورہن لگ پئی مرے احساس تے انوار دی بارش

کوئی موسم وی اسے گرمی تے سردی دونوں چکھیاں نہیں
ہے دل وچ، ہجر و اساء، اکھاں وچ اے پیار دی بارش

گھٹا اوے مدینے وتوں تے رحمت و امینہ و رہدا
سرے نہیں دُوری پاروں جو کلیجے، ٹھار دی بارش

اُنھاندے مرتبے دا کیہ ایسیں احساس کر سکے
وہیں راہیں رہی اصحابِ ش تے دیدار دی بارش

مرے جھگے دا پلہ تے سبھانا ہو گئے رگے
ایہ نہیں اتھر دے ایہ دراصل استغفار دی بارش

ترے دگرے ہوئے میں کم ہے سارے تے توں رو پو
نبی جی دا جے ناں یسے تے سب کم سار دی بارش

نبی دے ذکر دی کھیتی تے مینہ و سن دے منجواں دا
زمیں بھج دی ای نہیں ہوئے جے گھٹ مقدار دی بارش

نبی نوں من کے ای محسوس آپاں زندگی پائی
ہوئی میثاق دے دن روجاں دے اقرار دی بارش

اوہ گل خالق دی اسے جہڑی مرے بُکھاں داسرناں
نبی سوہنے دی وڈیائی مرے بُکھاں داسرناں

خدا نوں تے رسول پاک دے کہنے تے منیا اسے
تہ ہووے کیوں ایہ سپیائی مرے بُکھاں داسرناں

تہاڑی دین ہے جہڑی تہاڑے توں ای واراں گا
ارادے دی ایہ رشتائی مرے بُکھاں داسرناں

بیس چاواں گا مدینے پر بلاون گے تے جاواں گا
ایہو سدھر مری جھپٹی مرے بُکھاں داسرناں

گناہیاں وچ مراناں ہووے بھاویں پہلے نمبر تے
نبی دا نام ہے فروی مرے بُکھاں داسرناں

اُنھاندے دیں توں دھون آئی میرے سارے دھونے جو
اوہو واچھڑا سے بدل دی مرے بُکھاں داسرناں

ہرے نوں نوں دے وچ طیبہ توں دُوری دی کڑا تہ ہے
اڈیکال دی اے پریشری ہرے بُلھال داسرنا نواں

زمانے دے سستم دیاں تیز دُھپاں مار سُٹیا اے
ہے پر دُھنے دی چھال گوہڑی ہرے بُلھال داسرنا نواں

بلاؤ اپنے قدماں وچ، بلاؤ اپنے قدماں وچ
ایہو اک عرض ہے میری ہرے بُلھال داسرنا نواں

کرم فرماؤ آقا! لوک تے انصاف نہیں کر دے
ہوئی اے میری ہڈ درتی ہرے بُلھال داسرنا نواں

کہوے عینوں "سناؤ نعت عینوں پیارے آقا دی"
ایہ اک گل نکتے اختر دی ہرے بُلھال داسرنا نواں

نبیؐ سوہنے دیاں محمودیں کرناں واں تعریفاں
ایہو بُھٹی جہی مُرخی ہرے بُلھال داسرنا نواں

تھاڈے درتے چھال رحمت دی سنگھنی یا رسول اللہ
گن ہواں دی اے راہ وچ ریت تٹی یا رسول اللہ

تھاڈے ذکر وچ سدہ دی منزل رہ گئی پچھتے !
جے میرے خیال نے ماری اڈاری یا رسول اللہ

تئیں مدوح یوسفؑ دے، تھاڈا ملح خواں میں دی
ہے میرے کول ایہ نقشاں دی اٹی یا رسول اللہ

کدے منہ داسواد اپنا تے کوڑا ہونہیں سکدا
تھاڈی نعت دی پتھی اے پریشری یا رسول اللہ

محبت دی نظر سی کیمہ سی قلب میرے دا !
تھاڈے کُلفت دی تصویر کھچی یا رسول اللہ

حدیثاں وچ تے ڈلھکاں مار دا اے سچ دا ہیرا
تھاڈی بات حکمت وچ پُرچی یا رسول اللہ

تہاڑے عشق نے لائے نہیں میرے دل دے دج لنبو
نیں سچھے پیار دی گل مڑنوں کڈھی یا رسول اللہ

تہاڑا نام سن کے نہیں جھڑیاں نوں لگ پئے نہیں
اوب دی واٹ تے بنی ایہ بالی یا رسول اللہ

مرے دل دی ہنیری رات سی، پوہ پیار دی کھٹی
تہاڑی نعت دی جو بات کیتی یا رسول اللہ

تسیں نہیں سوئے تے محسن کون سی سارے زمانے دا
رکھے انسان دی قسمت سنواری یا رسول اللہ

خدا دے نال الفت فرسکھاؤ اپنے بندیاں نوں
ہنیری دین توں دُوری دی جھٹی یا رسول اللہ

تہاڑے چاکراں دے دردی اُلفت نال نینہ رکھ کے
اساں کندھ اپنے شعراں دی اُساری یا رسول اللہ

رکھاں گا نعت دے دیوے نوں روشن حشر دے دن تک
کہاوتھے دی ضرورت ہے کرم دی یا رسول اللہ
— سنی اللہ علیک وسلم —

یاد آقا دی کم اوندی اسے ساڈے، روون نوں دی
تیل اکھاں دا کڈھنے آں دل دا دیوا بالین نوں دی

اہمیوں لاہمیوں منگن واسطے کیوں منہ پکڑی رکھیے
اکو اک دوارا ہونا چاہی داٹے منگن نوں دی

میرے اندر پیار آقا دا سورج چاڑھی بچھر دا
نیں کیہ کرنا نہیں تاریاں دی نوچن دے چائن نوں دی

آوے تے ہی عربوں کوئی سنہڑا اس موسم وچ
ہاڈ توں نہیں قربان کراں گا چیتہ پکٹن نوں دی

ہجر نبی دے پانی دے وچ گو، عملاں دی مٹی
گا را ایہ لوڑی داٹے دل دی کوٹھی لبین نوں دی

طیبہ توں مہکار دا کوئی خادم، ساڈا صاحب
آساں والے گھگھو گھوڑے آوے ویچن نوں دی

بھادیں حشر نوں کھپے پاسے ڈھنگ عکلاں دا لگے
پنج ست نعتاں نکلیں سچے پاسے رکھن نوں وی

طیبہ کو لوں دُوری پاروں جھلا ہو یا رہتاں !
کدی کدی دل میرا کدائے گلیمہ پاڑن نوں وی

ذکر آقا دا کرنے آں، پر پُٹھیاں نہیں کرتوتاں !
ذرا بن دا نہیں اُمتی ہونا ساڈا اکھن نوں وی

ناں آقا دا لیندا اے مسود توں بھادیں ناں لے
نہ سمجھا دن نوں توں چنگا، نہ ایہ سمجھن نوں وی

میں جبر کے اوکڑاں پُچیا مسال او نہاں دے بُہے تے
تے دل کدائے ہمیشہ ہن رہواں او نہاں دے بُہے تے

میں اگے ساہ سو سجدے کراں او نہاں دے بُہے تے
جے اس مقصد لئی مل جائے تھال او نہاں دے بُہے تے

جے اوہ تشریف لے آون تے بولدا دل دا کھلا اے
مُتھرا سا تھ جے دیوے تے جاں او نہاں دے بُہے تے

لکھے ہوون جے "جَاؤ" دے اکھر دل دی تختی تے
گناہی جو وی اے جاوے گاتاں او نہاں دے بُہے تے

کرم او نہاں داسی، تاہیوں زمانہ اے تے میں دی آں
میں او نہاں دے نہ کیکر گون گاں او نہاں دے بُہے تے

سُنی جاوے گی تاں، نا لے قبولی جاوے گی بے شک
خدا نوں اپنی گل جے کر کہواں او نہاں دے بُہے تے

خلاصہ ساریاں تانہنگاں تہتاواں دا ایناں اے !
 رہواں قدماں دی خواہش اپج نعرال اوہماں دے بوسے تے

کدے محمود جے ہندے اساڈے او تھے جاپہنچے !
 تے اک ہووے گا دل کھچواں سماں اوہماں دے بوسے تے

جے نہ کھیلی دی چھاں ہووے، رہوے ہمیش پیاسا
 اپنے جُرمال دیاں دھپاں دا لگا جھنصوں چھاسا

ہر اُمید دا پورا ہونا ممکن اے اس درتوں
 فیروہ بندیا حیرت ہے جے توں ہوویں بے آسا

جس دل اتے تانہنگاں والی زروی کھنڈی ہووے
 اوہدی لوڑ قیامت نوں دی، اوہ سونا اے پاسہ

بندیاں دے وچ بیٹھیاں بیٹھیاں، کلیاں ہو ہو جاناں
 سانوں تانہنگ مدینے والی، نوکاں بھانے لاسا

آقا دیاں یاداں دی یارو، اساں نکیل پوائی
 نفس اساڈا ہودن لگا جدوں کدی بے راسا

دل دیاں اکھاں تال نہ دیکھے جہڑا اکو پاسے
 دُشیا دے وچ یارو اونھوں جھلے کھڑا پاسا

گل کوئی رہندی اے کتنے آفت کو لوں گجھیں
اپنی شکل چھپا دن خاطر توں پیا مار مڑا سا

دُنیا دیاں پیراں دے ٹھنڈے کھاناں کھنڈو انگوں
ہُن تے سُنو کول جے ہُن تے یں اوکھا داں خاصا

جُد محمود نے ہو رکٹوں نہیں اُج تک خیراں منگیاں
جلو یاں کو لوں خالی کیوں ایں ایہدی اکھ دا کاسہ

ترے اندر دی جان آوے، مدینے پاک دل مُنہ کر
اے بندے! مٹی دے باوے! مدینے پاک دل مُنہ کر

اسا ڈے رب دے پیارے مُصطفیٰ باجھوں اوہ کھڑا اے
اسا ڈی پنڈ جو چاوے، مدینے پاک دل مُنہ کر

پنھوں وی بیدیا، اُس پاک روضے ناں نہیں اُلفت
پیا بکے توں اوہ جاوے، مدینے پاک دل مُنہ کر

سُنہرا میرا پڑا دن دی جے توفیق ہے تینوں !
تے فر توں ٹھنڈیے واوے! مدینے پاک دل مُنہ کر

مجتاں لئی، پہاڑی دی کسے ٹیشی تے کہیہ چڑھاں
جیتھوں دگدے نیں ایہ لاوے، مدینے پاک دل مُنہ کر

نبی باجھوں خدانوں ڈھونڈنا ممکن ای نہیں بندیا !
کئی بچدے ہوئے پھاوے، مدینے پاک دل مُنہ کر

جے چاہویں رحمتاں دیاں ٹھنڈیاں چھاواں زبانیں وچ
گناہواں وی جے دھپ تاوے مدینے پاک ول منہ کر

حجازاچ رنگا رنگ جلوے نیں پر جے ایسے آیا ایں
جیتھے روضہ اے، اُس سادے مدینے پاک ول منہ کر

کرم ہندار ہوئے تے کہے ول رکھیں گناہواں ٹوں !
تے ہداؤ کڑ کوئی آوے، مدینے پاک ول منہ کر !

کرم سرکار دا ہر شے تے ہے محمود ٹوں کیہ ایں
ہر اک ادھن دا دے گن گا دے، مدینے پاک ول منہ کر

نعتاں پڑھنے ایں، ہو سی رب راضی
عمل آپنے تے چنگے نہیں بھاویں

یناں عشق مستدی کچھ وی نہیں !
پیاد وچ عبادتاں بہیں بھاویں !

ہر ویلے محبت دی بہیں وے
اگے ہووے انکار دی نہیں بھاویں

پلہ آقا دے پیار دا چھڈتا نہیں
ہتھول آپنے سب کچھ دین بھاویں

ذکر آقا دا اے ہر جا — ویکھ لئو
انبر تیک، سمندراں تہیں بھاویں

کئی ایہو جے بد نصیب وی نیں !
جو ایہ تذکرہ چاہو تہیں نہیں بھاویں !

وَسَّ مِیْنَه نہ اکھاں چوں اتھرواں دا
پیا ساڑ وچھوڑے داسہیں بھاویں

میرے آقا تے دلاں دیاں جان دے نہیں
موتوں کدی وی کچھ نہ کہیں بھاویں

بتاں رحمتاں نفس نہ آوے قابو !
پیا عملاں اوہلے چھہیں بھاویں

رکھیں اونھیاں دے خدا ماں نال اُلفت
نال اونھیاں دے دشمنان کھہیں بھاویں

سناؤنی اُن تے فرسکار دی ای گل سنا بوہتی
تمنا طیبہ اُڑن دی مرے دل وچ جگا بوہتی

میں اپنے قلب اندر اوس نوں دینا واں جا بوہتی
کھٹا سرکار دی رحمت دی جو دیوے سنا بوہتی

کرم فرماندا ویکھیں کس طرح تیرے تے رب سچا
نبی سوہنے دے اگے ای کریں گاجے صدا بوہتی

میں سارے محکم نہیں من دا، پر اوہ جو منگاں دینے نہیں
میں کچھ تے من وی لیتاں، بھاویں لینا واں منا بوہتی

اونھیاں راہیں جو کچھ چاہویں گا، اوہ مل جائے گائیں
اُنھاندا واسطہ چھڈ کے توں منگ بھاویں دعا بوہتی

اُنھاندا محکم پاروں کرناں داں تعریف کچھ رب دی
خدا دے کہن تے سرکار دی کرناں شہسار بوہتی

ایہ دنیا داریاں چھڈ کے کوئی گلِ نعت دی کرے
ایںہاں کُتِ غائیاں رچ اگے بلیٹا ایں گوا بڑہتی

خدا دی آپ من دے اہی رہے ساری حیاتی پر
جے پچ چھوڑتے میرے آقا دی من داتے خدا بڑہتی

اچے تیکر مدینے جا کے نیں نہیں نعت پڑھ سکیا
ہے میرے واسطے مسودا اپنی اہی سزا بڑہتی

دیندیاں دیندیاں دینہ پرتے نیں، اوہتوں ہر دکھ ٹلیا
سوہنے پاک رَسُولُ اللہ دا چھتے بول ٹلیا اے

اوہدے توں سر کڈھواں بندہ مشکل اہی کوئی ہووے گا
نھو جھانا ہو کے جہڑا اُس درگا ہے چلیا اے

رحمتِ داتل و سے گا، بالوتیل لکا ہواں دا
اگ پرما دی جُھجے گی، جے دل دا دیوا بکيا اے

مُن خوشخبری طیبہ و توں میرے تاپیں اپڑے گی
جذبے دے پنڈے تے وٹنا آساں والا ٹلیا اے

آقا دی الفت دے بُوئے تھئے جے نیں نہیں سنا
کھبل نال سارا اہی میرا ننگا پنڈا سلھیا اے

ٹوے بٹے ڈلاں کھتے اوہدی راہ اچ اوندے نیں
پیاں پر نے جہڑا بندہ طیبہ و تے چلیا اے

دیکھو داءِ مدینے وُٹوں کد جواب لیا وُندی اے
ہاڑیاں مٹھیں آفتائیں اسان سُنیہا گھلیا اے

تیرے دانگر ہر دیے محمود اداہ نقاں پڑھا لے
رحمت دی دلکن نے جس جس بندے نوں دی دلیا لے

مکدی آگل ایٹھے مُکا، لے ناں مرے سرکارِ دا
اونہاں سوا ہر شے بھُلا لے ناں مرے سرکارِ دا

وم جوئے اس کم لئی، اُس نوں غنیمت جان توں
اس وم دا کیہ بھر واسٹرا لے ناں مرے سرکارِ دا

ڈرتینوں کیہ شیطان دا، اوہنوں بھجاول واسطے
ایہو ای اک شے بڑا، لے ناں مرے سرکارِ دا

علاں نوں چھڈ جیہ وی نہیں، محشر توں کیہ ڈرتائیں پیا
تکڑی ملائک ہتھ پھڑا، لے ناں مرے سرکارِ دا

دیکھیں گا صورت آپ دی جو رب دی صورت جا پدی
اکھاں چوں بدل نوں و سائے لے ناں مرے سرکارِ دا

ہر دُکھ مُصیبت دا علاج اکو ایہو تعویذ ہے
چلتے دی وڈھ روچ مڑھا، لے ناں مرے سرکارِ دا

پوہتا میں جے آگے ترے، دُنیا دی ہر اک شے ٹھکے
اے، ایتھے سیس اپنا نوا، لے ناں مرے سر کاڑا

دُنیا تثار ہووے پئی، اُس شخص تے جہڑا کوئی
بے تقوا تے بے آسرا، لے ناں مرے سر کاڑا

رب نوں توں جو چاہیوں کہیوں، وہیتاں کوں کئی نہیں
سُن گل مری، میرا بھرا! لے ناں مرے سر کاڑا

جو دی ملن والا ملے، محمود اُس نوں ایہہ کہوے
سُجھا، سوزِ ا، بلیا! لے ناں مرے سر کاڑا

ایہہ کہنا خاصاں عاماں میں، مدینیاں آئیے وائے
تینوں لکھ لکھ سلاماں میں، مدینیاں آئیے وائے

سویرے تیری راہیں اولن گے جے اولن گے، نہیں تے
مقدّر اُتے شاماں میں، مدینیاں آئیے وائے

ایہہ انساناں وی قسمت دا بڑا مُنہ زور گھوڑا سہی
ترے، متھیں لگاماں میں، مدینیاں آئیے وائے

صحابہ میں وی دتا در کس سائوں تیری عزت دا
ایہود سیا اماماں میں، مدینیاں آئیے وائے

خزانے عاجزی دے پیش کیتے تینوں، لوکاں دے
سلاماں میں، پیاماں میں، مدینیاں آئیے وائے

جے فرجاویں تے کچھ تھوڑی جہی خاکِ شفا لیاں
ایہو کہنا غلاماں میں، مدینیاں آئیے وائے

نہی سوہنے توں آخر کار ہر اک گل مست لینی !
تزی راہیں غلاماں میں، مدینیوں آئیے واسے

ترے آون تے دل دا بٹنا پھل پھل دین لگ پیندا
ایہدے وچ کبیرے کلاماں میں، مدینیوں آئیے واسے

تینوں رتنے توں مگروں ای مزاحمسودنوں دتا
سجوداں میں، قیاماں میں، مدینیوں آئیے واسے

ایہدے اندر سالان بدھی پیار دے جذبے پائے نہیں
تاں آقا دیاں یاداں دل دے سیرے آن اُجالے نہیں

اُس اُمید اے اوٹھال دی رحمت دے پاروں محشر نوں
نہیں تے بخشش کیکن ہوسی، جہڑے ساڈے چالے نہیں

اوٹھال دے روشن کرداروں جد دیاں اکھاں مٹیاں نہیں
بے عملی دے ات ہنیرے ساڈے آل دوالے نہیں

جاگدیاں اک سُفتا ڈٹھا اوٹھال دے دے جُج دا
یاداں دے طاقتاں وچ آپاں دل دے دیوے بالے نہیں

بندے ڈگن لگے سن ذلت دیاں اٹھیاں کھوٹاں وچ
کبلی والے آقا نے ای، سچھیں آپ سنبھالے نہیں

ایستے والا، او تھے والا اُس دے تے سب اکو جھے
اکو رشتے وچ پڑچے سارے گورے کالے میں

اونھاں نوں کہیہ شان بہت دی معلوم کہ جنھاں دے
دوہناں اُتے نہیرے نیں تے اکھاں اگے جالے نیں

محل اُسارے جان دے نیں محمود اونھاں لئی جنت وچ
جنھاں عشق حقیقی دے وچ اپنے جھکے گالے نیں

گل آقا دیاں نعماں والی جہڑے ویلے لئی
خالق اُتے لکئی، جہڑی خالق کوں چلی

اودھا جھنڈا لہراؤندا اے چواں مُکراں اُتے
جس بندے نے طیبہ جا کے کوئی مُکڑ لکئی

جنت جاں منظور نہیں۔ تے طیبہ جاناں چاؤناں
عملاں ناویں لکئی اے جے ساڈی چٹو چلی

روضہ ویکھیں ماریاں ایدھر اودھر وہندی پھر دی
نظریں اوندی اُچ نظر ایہ میری جھل و لکئی

ہر عاشق دی خواہش ایہو چاہت ایہو دیتی
طیبہ جادن دی میری ای نہیں تمنا لکئی

آقا دے ناں لکئی ہوئی لے، اونھاں کوں منگے
کہیہ لینا ایں دُنیا کوں تیسری بندڑی جھل

طیبہ و تے جانندیاں جانندیاں میں سر پرتے پتلاں
پتلاں پر تے رُکے ہو دن پٹ جے کھٹی کھٹی

اُس بندے دانائوں یارو، دُوبیں جہاںیں اُچھا
آقا دانائے کے جہڑا ایتھے پاوے جلی

ناں دے، پر شفقت دا محمود تے سایہ رہندائے
چندرئی ایہدی اُنج تے یارو، دے گل مکلی

اوہیو بندہ رب دا، جہڑا آقا اگے جھکے
گل توحید رسالت والی ایتھے آکے مکے

آقا کو لے آد، تاں جے خالق تائیں اُڑو
کعبے جا کے کہیہ لبھناں جے، جے مدنیوں اگے

دُنیا ہووے، قبر ہووے، یا پُل ہووے یا محشر
ہو روی کوئی ہے کہ جہڑا بھارا سا دُا چکے

عربی، عجمی، حبشی، رومی، شامی اتے حجازی
جو دی ہووے، پارس بن دا، جے اوہ نیڑے ڈھکے

ہر بندے لئی دتا آقا ایہہ دستور پچھا!
کیہڑے کم کرے تے نالے کیہڑیوں کموں رُکے

اونھال دی شفقت پاروں اے سب تہا دانی ساوی
درمیا ابرہہ رحمت دا جے، رُکھ رُو حال دے مکے

بھری پرالی عملاں والی چند ٹالی اُتے
سدھے راہیں پاؤ حیاتِ کھاندی پئی، بجگے

تینوں کیہ ~~سدا~~ سوانیزے تے آئے سوج
جہڑا نقاں پڑھدا آئے، آوے، کبلی، سیٹھاں لگے

نبی دانام لیندا رہو، تے لڈی پا، بھڑک یارا
جے آقا کبلی ہیٹھاں جُرم تیرے لینے ڈھک یارا

نیں جاسکاں گایا نہیں سو پئے پیغمبر دے ڈیرے تے
ایہو رہندی اے ہر ویلے مرے دل وچ کھٹک یارا

غزل نہیں، نعت کہتاواں، جو سا ہواں نال بھٹی اے
ایہو جی گل تے نہیں ایہ، جیس توں جائی دا اک یارا

خیال آوے گا آقا دا، بنیرے اُتے کاں بوسے
ہری سدھر سہاگن اے، ملی مٹھی اے سک یارا

خیال اچھا تے ہیں تینوں میں نفت اج پنھ وی لینا میں
توں پہلوں ذکر دی بھٹھتی دے وچ کچھ دیر پک یارا

زمانہ ہو گیا، دُنیا دیاں راہواں تے چلنا میں
نبی دے ذکر دی چھاویں بہویں جے جاویں تھک یارا

نئی سوئے دے روئے دے مینوں رنج کے نکلن دے
توں عزرائیل ایں، تے جان لینی اُوں، اچھک یارا

جے چاہویں دیکھنا محمود توں سرکار توں رنج کے
تے بولا کھول دل دانیویں پاتے فیر تک یارا

نیں بھکھ منگا جے اکھواواں نبی دے دردی خیراتوں
شاہواں داشاہ بن جاواں نبی دے دردی خیراتوں

کوئی شے ہے اجی دی، بھڑی اس درتوں نہیں بھدی
جو کچھ چاہواں، اوہو پادواں نبی دے دردی خیراتوں

در ہے بدل کرم دے جد تے رنج رنج بھولیاں بھریاں
سمندر اں، نہراں، دریاواں نبی دے دردی خیراتوں

بڑے عرصے توں دھپاں نے سراں وچ لائے نہیں لبو
جے پچ پچھو، مین چھاواں نبی دے دردی خیراتوں

جو کچھ اپنے خدا کولوں توں لینا چاؤ ہندا ہے سیں
اوہو بھدا ہے سب ساتواں نبی دے دردی خیراتوں

تسیں اینویں بہشت ال بھدے رہندے او مرے یارا
کہو تے ایتھے لے آواں نبی دے دردی خیراتوں

مرن توں بعد وی اونھاں دی رحمت نے ای کم اوناں
جیاتی پائی اسے ساہواں نبی دے در دی خیراتوں!

مرے شعراں دے وچ کیفیتاں خالق نے پائیاں نہیں
لیا شعراں واسرناں توں نبی دے در دی خیراتوں

بڑا ای بوڑ پنیز اسی، کرم ہو یا تے فرآئیاں
اگست اپج ٹھنڈیاں واداں نبی دے در دی خیراتوں

زمانے وچ نہ دھتے نعت کیوں محمود ہوراں دی
انسانا چھکے کا ناٹواں نبی دے در دی خیراتوں

مقام آقا وارب ای جان داسے، سانوں تپاکیہ لے
تے فر تعریف کر سکاں، مری محمود جاکیہ لے

نگا ہواں ساڈیاں توں ایہ پچھان اوئی ای رکھتوں ہی
نبی سوچنے نے ای دُسیا، بھلا کیہ لے، بُرا کیہ لے

خُدا نوں آپ اونھاں دیکھ کے تے سانوں دیا لے
کدی سرکار ناں دسدے تے کیہ کہندے، خدا کیہ لے

کسے نوں فرق دسد اے تے مینوں دی ذرا دے
خُدا دی حمد کیہ لے، اوہدے سوچنے دی ثنا کیہ لے

نہ رب سچے دی، ناں ای اوس دے سوچنے محمد دی
کوئی دی جان سکدا اے ابتدا کیہ، انتہا کیہ لے

قیامت نوں میں ہمتہ پاواں گا نعتاں والے جھولے وچ
تے فر پچھیاں گا، دُسو، گل کرو، جنت دا بھار کیہ لے

مری چندڑی بچا سوہنے نے کدھی دکھ سمندراں چوں
ایہ بیڑی کیہ، ہوا کیہ، ونجہ کیہ تے ناخدا کیہ اے

جزا تھوڑی تے نہیں ملدی جے نعتاں کہندار ہناواں
وکھاوے دی عبادت کیوں کراں مینوں سزا کیہ اے

جدوں خالق نے آپوں اکھنا — محمو و چل جنت
ایہ کھنسی حشر نوں سب تے جے نعتاں واسطہ کیہ اے

پاک نبی سرور نوں بسندہ سورے سہی کدائیں
دکھ مُصیبت سارے ویکھو ہندے چھاپیں مائیں

رتبہ سب توں اُچا بلیا، رب اونھاں تے رہی
اک داری جو نال محبت خچے آفتا تائیں

دیکھیں فر، جے نسبت تینوں کیہ کیہ رنگ دکھاندی
جو آفتا دے چاکر نہیں، تو نیہوں اونھاں نال لائیں

اینھاں دے بندیاں دائیں اک دلوں، بجانوں بردا
آپ حضور تے مالک سچا، دونوں میرے مائیں

رج، مُصیبت، دکھ درداں نوں میٹھوں کیہ لچائیں
دیکھیا جد نہیں روضے وُتے، ہوٹیاں ردّ بلائیں

طیبہ والے دے در دے گتیاں دے نال اے اُلفت
عرشاں والا، دیہناں، رہنداٹے پرے کچرک تائیں

بھریا پُر یا مُڑ کے واپس آوے اپنے گھر نوں
خالی ہتھیں طیبہ پہنچے جسٹا چاہیں چاہیں

ہیں آقا دے داساں دے داساں دا داس سداواں
ایسے اوتھے رہا مینوں ایہو کجھ اکھوائیں

کل تے تاں اے، رات نہیں ایہ رحمت و سدی دے
ایہ کوئی گل اے، یاد اونھاں دی آوے سال چھہاں

اذن حضوری دا آوے گا طیبہ وٹوں مینوں
جے اوتھے محمود اپڑن گے میرے ہاڑے ہاڑیں

عرب جا پہنچنا سبنا، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی
نوا سرت دے پُر اڈنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

اُٹھاندی یاد وچ مینوں وی رہا ایاد گھٹ کرناں
ترے سوہنے دا رنج بننا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

میں جاگاں مٹھی پیندر چوں اپن چلتی بکلاوے تے
تے دل دا فروی تاں کرنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

جتنے عرشاں دا سورج وی نہ اپنی روشنی دیوے
دے طیبہ دا چن رشتاں، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

جے ایہ ناں لین دے کافی ادب آداب پُندے نہیں!
نئی سوہنے داناں لینا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی!

اونھاں جھڑے وی کم توں ٹھا کھائے، اوہدے توں مرک جانا
اُمیدیں اگے بنھ بنھنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی!

نہیں ابھڑا وہ جاتا وال مدینے پاک ، سُفنے وچ
کئی وار ایہ مزہ چکھنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

رسول پاک توں دیکھن دی رلے ، ہر نہیں بنجواں دے
یہیں ڈونگھے پانی ایہ جھاگاں ، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

ایہ فضل اللہ دا اے ، جتھوں اوہ چاہوے اذہنوں بدل لے
نبی دے نام تے مرنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

بشر آون نظر ، دسٹ اوہ تروے پھر دے لوکاں نوں
تے ہونا فر نہ پرچھاواں ، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

جے بدل یاد دا وسیا تے فر محمود چوے گی
نظر دی کوکھی نوں لبنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

پھڑا دتا ای سی مینوں مرے عملاں دے دفتر نے
نہیں بچیا تاں جے اوہ سرکار خود آئے مدد کرنے

مدینے وگدے میں الفت دے چوے ، پیارے جھرنے
جھڑے ہو آئے نہیں اوتھوں ، اہو دسیا اے اکثر نے

نبی سوچنے دی اکھ ول دیکھ کے زنجے تے تکلے نہیں
اساں گٹھڑ گنا ہواں دے جد اوہ دے سامنے دھرنے

نبی دا پلہ چھڈ کے جے خدا دی بھال وچ تریوں !
تے انج لکے گا ای ٹھیدا جے توں ڈگئیں گامنے پرنے

اٹھاندے ناں توں وارن دی ای جے توفیق نہ لبھتی
تے فرساں اپنے زندگی دے آپاں کیہ کرنے

نبی نے کہے وچ رکھیا تے سارے اونھوں چلے نہیں
کمال اے ، کتناں رتبہ پایا اک کالے پتھر نے

کرن گے کیہ، نبی دے عشق دی جتھاں نوں تھوڑا کئی
قیامت نوں جے دنیا والے ایہ گھائے پئے بھرنے

رسول پاک دی توہین دے مُردے نہ لگ سکدے
گناہواں دے تکار دے اُتے آخر ہین ایہ ترنے

ہیں دساں گا جے کول اپنے نبی کیکن بلاؤ دے نہیں
کدی جے ساتھ دتا بلیو اپنا مقدر نے

تے فرہوون گے سوکھے پنڈے سانوں دن قیامت دے
مصائب جے نبی دے عشق دی راہ وچ پئے جرنے

جے اُس بھوئیں تے پہنچن دی سعادت مل گئی مینوں !
میں پیراں بھار نہ چلیا — ٹراں گا اوچھے سر پرے

ہیں کیہ دساں، خوشی محمود کئی کو ہوئی مینوں
سنایا نعت داک شعر کل جد سکے اختر نے

اپنے آپ نوں جو بندے اکھوان مدینے والے دا
اونھاں اُتے رہندا اے احسان مدینے والے دا

کئے والے نوں اُس بندے تال محبت ہو جاندی
عشق رکھے دل اندر جو انسان مدینے والے دا

اکھ وچ دسنی چاہی دی اے دھن دی چھب بھیش لئی
دل وچ ہونا چاہی دا اے ایوان مدینے والے دا

راہ بھلے ساں، سانوں دی خالق تائیں اڑایا اے
ساڑے اُتے کیڈا اے احسان مدینے والے دا

سکے جتھے جتھے چلدا اے آقا دا، اونھاں چوں ہے
جنت تال دارنگا جیہا ایوان مدینے والے دا

اپنے خالق تے مالک نوں بندیا توں پہچان لوں
جے نوں رتبہ لوں کدی پہچان مدینے والے دا

دستر خوان دے اُتے توں وی وہیہ وہیہ کھانے نہ کھیں
جے تینوں نہ بھلیا ہووے کھان مدینے والے دا

تاہنگ جے او تھے جاوَن دی محمود رہوے گی دل اندر
اک نہ اک دن بساں میں مہمان مدینے والے دا

رحیم اپنے لئی، دسو خدا را، ہور کیہڑا اے
جے کہتا نہیں تے دُنیا وچ سہارا ہور کیہڑا اے

مدینے دے علاوہ، تے سوا اس پاک روضے دے
کہو، سرشاں توں وی اُچھا چہارا ہور کیہڑا اے

دل اپنا، تے دماغ اپنا، دو توں روضے دے فٹے نیں
تے وِسیا وچ نگاہواں دے نظارہ ہور کیہڑا اے

جینے سورج توں پرتا نیا پچھا نہ حضرت علیؑ ولہتے
جینے مہتاب توں کینا دو پارہ، ہور کیہڑا اے

پتا لگدا اے، اکو بکھو ہوئے سن او دوں دو توں
فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اشارہ ہور کیہڑا اے

مدینے، کربلا، اجمیر نہ بعداد جاسکیا !
تے میتھوں ددھ لکھتا تے نکارا ہور کیہڑا اے

تسلیں بے وٹاں دے کم اونڈے او، تے فرسوا میرے
نمانا، نھو جھاننا تے وچارہ ہو رکیہڑا اے

جے نظریں آدے، بودیوے، تے فرکیہ ہو چاہی دا
اوہ روضہ نہیں تے قسمت دا ستارہ ہو رکیہڑا اے

رَسُوْلُ اللّٰہِ دی محبوبیت محمود کیہ دتاں
خداوند دو عالم نوں دی پیارا ہو رکیہڑا اے

ایہ سدھراں، زندگی میری دیاں نہیں پچیاں سیاں
جے میسقوں پہلاں ای سرکار دے رُخے تے چارسیاں

نبیؐ سوہنے دیاں تابنگاں نے ایستے اپنے گھر پائے
اساں نہیں دستیاں اکھاں دیاں ایداں دسا لیاں

ایہو چاہی دا اے، گلے دے اندر جھات تے پائیے
اونھاں کیوں دات نہیں کچھی، اونھاں ساراں نہ کیوں لیاں

غلاناں بلاناں اندر ترا دی نام آئے گا !
نبیؐ دے عشق دے ناتے، جے توں وی سختیاں سہیاں

اکلا ایس راہے تریا علم الدین ای نہیں سی
اُنھاندے ناں تے داری جان اُج تک عاشقاں کیتیاں

میں دیکھاں گا کہ کھڑا شرطی عینوں ٹھاک سکدا اے
جے سدھراں میریاں جالی دے وٹے او تھے تڑپیاں

نئی توں بے تعلقی دے پہاڑاں کٹیا جانا ایں !
 انھان دے خادماں چکیاں جدوں اُلفت دیاں کہیاں

کرم دی چھاں اے تاں دُنیا تے میں بچیا لگا پھرناں
 کرم اونھناں دا ناں ہووے تے فرم محمدیں نہیں اک

طیبہ چلیے کوئی اٹھ
 جا چلیے کوئی اٹھ

اُتھا مئے رہیں
 توں رُٹھائیں تے رُٹھ

اونھناں نوں جو جھٹے
 سو جھٹاں دی جھٹ

ہر گل دی دسی
 چنھاں سدھ تے پُٹھ

ریت عرب دی منگے
 سدھراں والا اٹھ

اُتھا دے در چلیے
 اٹھ او بیبا اٹھ

طیبہ جے نہ پہنچیاں
مٹان کھڑی کھٹ

گل آقا دی منیے
ہو جائیے اک مٹھ

منگیا نہ جے اوتھوں
کیہ بچے گا؟ مٹھ!

میرے تے ناں کھنسن کیکن رحمتاں والے بُو ہے
آقا نول ویکھن لئی کھولے اکھاں والے بُو ہے

عربوں جہڑی وار اونڈی اے، اوہرے نال ای جیتاں
ہر ویلے کھلے رہندے نیں ساہواں والے بُو ہے

دل دی کوٹھڑی اندر آقا تشریقاں لے آون
چاواں والیاں باریاں بے نیں آساں والے بُو ہے

روحان وانگوں آقا دے قدماں دی تاپنگ رکھیندے
دل دی کوٹھی، جان دا میحل تے تیناں والے بُو ہے

اوہ بندہ تے روضے تائیں کھلیں اکھیں تکے !
جتنے کھلے رکھے اپنے منجواں والے بُو ہے

سوہنے پاک مدینے والے سائیں دی مرضی تے
بھیڑے جاواں تے کھلن سب ویلیاں والے بُو ہے

یاد کرو تے اونھاں دی وڈیائی جانن لگ پو
آقا واسطے کھولے گئے سین عرشاں ولے بوہے

آقا نے فرمایا، جہڑا نیک اے، اوہیو ای وڈا
دھونے پینے آخر سانوں ذاتاں والے بوہے

سوہنے پاک نبی دی جان دی سوئہہ کھاہدی اے اوہ
اللہ پاک میں خود کھولے میں قسماں والے بوہے

پہلی میں مخلوق تے نبی اخیر لے آقا، جیویں
ابداں والیاں ماریاں تاہیں ازلاں ولے بوہے

جو بندے سرکار داتا توں عزت نال نہ لیندے
آپاں کھولے اونھاں دے دل آہڈیاں والے بوہے

روح دیاں درزاں چوں آئی وار جد آقا وٹوں
ہن کبھ کھلنے محشر تیکر روگاں والے بوہے

آج تیکر محسود آقا نے نہیں بلاوا گھلایا!
بندا کر نے پے گئے آخر ماسیاں والے بوہے

اُہدی سوچ، اوس دی جیہی، اوہی لفظاں توں کہواں سوہنا
جہدے بٹھاں تے آہا وے نبی سوہنے داناں سوہنا

جہڑا نعت اونھاں دی لکھے، قلم اوہیو ای ہندا اے
سُچیا، نور دے نال نہاتا دھوتا تے نواں سوہنا

نبی نر دے رہے جتھے، قسم اوہتوں دی کھاہدی سو
جے لگاتے خدا دے دل نوں لگا اوہ گراں سوہنا

سُہن میریاں سوچاں دا کبھ اے؟ یاد آقا دی
کھھر جاوَن گے اکھر، جے میں سوچاں توں کراں سوہنا

اُنھاندے چاکراں دے چاکراں دا جھاڑو چک چاکر
بنیں گا جے تے خالق واسطے ہوویں گاتاں سوہنا

نبی سوہنے دا کو، بچھا نام لیوا سانوں چنگا اے
 اُنھا تھوں دُور جو ہو یا، دفع چنگا، پرانہ سوہنا

نظر محمودیتوں اوندے سرکار دے جلوے !
 میں دیکھاں کیہ اُنھا تھوں ودھ کوئی ہو یا ای ناں سوہنا

بچیں گاتاں رہویں گا جے اُنھا ندی یاد دی چھاویں
 ستم دے وار درو لے کئے وی چلدے رہوں بھاویں

میرے ماں باپ تے اولاد دھن دولت تے ایہ چندڑی
 میں ہر اک چیز لائی اے رسول پاک دے نانویں !

زمانے دے غماں دکھاں لی اگوتے نسخہ اے
 جے ناں اوٹھنا نڈا بچداریں تے کاہنوں کوئی غم کھاویں

عزیز! سوچ لے، دُنیا دیاں شیواں توں کیہ لیناں
 ہر اک شے تیری بن جاوے، جے آقا ناں دل لاویں

چلو، میں پار نہ لنگھیا تے دُباں گاتے سہی آحسر
 کہ اُلفت دے سمندر باں وچوں لنگھدے میں کوئی ٹاویں

اُچیری بھونیں توں وگیں، خدا دا واسطہ تینوں !
 ہوائے ! جے کدی سرکار دے روضے توں ہو آویں

خدا خالق تے ایہ مخلوق، ایہ بندے نیں، ادا مالک
محبت مننے آں، پر ہونہیں سکدے دو تریں ساتویں

توں بھٹناں بھاراں توں ہولانہ کیوں ہو جاویں گایارا
کدی جے توں رسول اللہ دی اُلفت دی پنڈ چاویں

ذرا رستہ نہ بھٹیں، بندھا پنچیں اوں روضے تے
مرے کلبوت وچوں پنچیا جس ویلے اڈ جاویں !

توں نقاں کہہ کے اے مسود حق عیش کرنا ایں
جیاتی تیری چنگی اے، جو کجھ چا ہویں، ادھو پاویں

باطل دے ہر حملے واسطے کوئی ڈھال ضروری اے
آقا دی رحمت دا اوہلا ای ہر حال ضروری اے

پتا تے آب وی ہے اونھاں نوں، پر کجھ عشق تعلقے نیں
اپنے دل دا آقا نوں کجھ دستا حال ضروری اے

اُس آقا دا سار خزانہ قلب دے اندر کتاں ہئی !
جے خریدنی جنت تے کجھ پلے مال ضروری اے

کیوں نہیں ہنداناں اونھاں دا شام سوئے بٹھاں تے
کہیہ ذکر اپنے آقا دال بس سال نہ سال ضروری اے ؟

دل دی بھوئیں اتے چلدا اے اُلفت داہل نقاں لئی
ہنجواں دا اُتر وی لیکن ایہدے مال ضروری اے

جے آقا نے ہتھ نہ پھڑیا، ٹنبیا جاسیں محشر نوں !
اونھاں دا لڑ پھڑ کے اپنا آپ سنجال ضروری اے

خواب خیال ای ہونا چنگا ہر سہین و نسیا دا
خواب اپج وی آوے تے آقا دا ای خیال ضروری اے

جے کچھ لینا ہووے خالق دے درباروں بندے نے
فیر مدینے والے دے بوجھے تے سوال ضروری اے

آقا نوں محمود نے کرنائیں پیش مدینے اُپر کے
جذبے دے شیشے دی تاہیوں سانجھ سنبھال ضروری اے

وکھانڈے روغنہ نوں وکھین دے جذبے سبزہ ای سبزہ
برے اندر، برے آئے دوالے سبزہ ای سبزہ

طواف اپج رہندی اے روح اپنی اوے سبز گنبدے
رہوے کیوں نہ مری نظراں دے آگے سبزہ ای سبزہ

مری دی مال، تے ہوٹل دا کمرہ، نعت تے شاعر
ہوا، بدل تے پنچھی، گھنڈا، نفے، سبزہ ای سبزہ

نظر نیویں کراں تے دسدائینوں گنبدہ اختر !
نظر چپک کے میں دیکھاں جہڑے پاسے سبزہ ای سبزہ

میں اکھاں بندوی کرلاں تے طیبہ دا اثر ہندا !
وکھا دیندے میں ایسراں میرے سفنے سبزہ ای سبزہ

نئی سوہنے دے سجدوں مکے نے کالی لئی چادر !
چواں پاسے نظر اوندائے مدینے سبزہ ای سبزہ

اُنھان دی یاد دا بدل نگاہ وچ میری دستیا اے
ذرا بھن دیکھ میرے دل دے دیہڑے سبزہ ای سبزہ

سو انیزے تے دینوں آوے پیا محشر نوں، سانوں کہیہ
نظر آوے گا سانوں کبلی اوہے سبزہ ای سبزہ !

مراد دل دھڑکدا رہندا اے روئے پاک جاون لئی
دکھانی کیوں نہ دے شاییں سویرے سبزہ ای سبزہ

نئی دی یاد تے اُنچ وی بڑے پھل پھل کھڑندی اے
مرئی آواں نہ آواں، یینوں دے سبزہ ای سبزہ

بہاراں دی عجب کیفیت اُج محمود نے پائی
کرے گل ساوے روئے دی، تے دیکھ سبزہ ای سبزہ

تاں آقا دا لے کے جے کوئی بندہ ٹر کھوئے
پدھر جھنڈے جاون سارے راہ دے پتے ٹوئے

سچا سائیں وڈیا ندا اے دو نہیں جہانیں اوہنوں
سوہنے پاک نی دے تاں دی جھڑا چکی جھوٹے

جے سرکاڑ نہ ہندے تے فرکھ وی نہیں سی ہونا
پاک نہی سردار دے صدقے سارے عالم ہوئے

دیکھ لیا جے، اوہو ہونا جت باغ دامالی !
آقا دے نذرانے نوں جو پنجو مار پروئے

حشر دیہاڑے اوہو بندہ یارو کھلیاں پاسی !
سوہنے پاک نی دیاں گلاں جو کر کے روئے

اس خوش بخت لئی ہندائے تیار لباس بہشتی !
جو اس سوہنے ناں والی اک ملتی پوئی چھوئے

روز قیامت عملاں جس دن سامنے آن کھلونا
جے آقا دی نظر سوئی نہ ہوئی، تاں موئے

بچے بندے او، تاں کیکن نہیں کر دے او تعظیماں
پچھساں میں، جد آقا دے دروازے آتے کیونے

شاماں پیاں، رات ہنیری سر تے آن کھلوتی
طیبہ قول مسعود نہ اپڑا سکیوں لے لے

حال کیہ دتاں یاد آقا دے اندر اپنے چالے دا
کئی واری تے پتا نہیں ہندا عینوں آں دولے دا

عمل تے جیو جے وی ہے نہیں، نسبت ساڈی اچھی
نہیرا ہووے جتاں وی پیا، ہے یقین اُجالے دا

آقا باجھوں اپنے خالق نوں جس لبھیا ہووے
تاں تے دسواہو جیسے اک وی اللہ والے دا

اونھاں دی رحمت دا سایہ سب تے ہندا اگو جیہا
فرق امیر غریب دا اسے تے ناں ای گورے کالے دا

میرے دل دی بھوئیں اتے فصل اُگے گی الفت دی
کم کیتا اسے بھر نبی دے، یارو، بل دے پھالے دا

بس آقا دی کمبلی دے سائے دا تصور کافی اسے
خواہش چدر دی اسے، تاں ای چائینوں دوشالے دا

پالار ہندا اے عملاں دا، تے گرمی ذکر نبی والی
 میرے بارے کہہ کر ناں جے ذکر اٹھال سیالے دا
 قیمت دے گھوٹے دیاں داگاں صرف تہاڑے، تھیں نہیں
 بدلو حال مرے آقا، محمود جیسے بد حالے دا

اکو ایہو سدھر میری، آت دا در ویکھاں
 اس تھیں بعد جے ویکھاں کچھ تے موت دا نظر ویکھاں

مدد کرے جے "مَنْ رَأَى" دا فرمان حضوری
 ویکھن جوگا ہوداں تے میں خالق اکبر ویکھاں

کدی تے اپنے آقا دی یاداں نوں سہرے لاواں
 اکھاں راہیں کدی تے اپنے جُستے تے دُردھ ویکھاں

فیر کدی نہ سونواں، نہ اکھاں نوں جھمکن دیواں
 جے دیدار اجازت پاواں، فیر برابر ویکھاں

پاک نبی سرور دے عشق دیاں راہواں دے اندر
 جرنیاں پئے جاون تے ہس کے مشکلاں نوں جبر ویکھاں

سینے نال لاؤں لئی یینوں پئے سدھراں فرشتے
 میں سراپتا پاک نبی دی سرورل تے دھرو ویکھاں

مرن توں مگروں ای جے زیارت ہو سکنی اے عینوں
فرہنگا ہووے جے کدھرے جلدی ای مَر دیکھاں

پاک نبی نوں سوراں تے میں صرف اونکھاں نوں سوراں
جے توفیق خدا دیوے تے ایہ کم وی کر دیکھاں!

دوہڑا پاک نبی سرور دا میرے سر دا سائیں
جدوی نظر اں چنگاں میں سرکار دا اسی گھر دیکھاں

میرے تے محسوس ہمیشہ کرم کما سن مولا
جے میں اپنی بد عملی نوں یاد کراں، ڈر دیکھاں

جو روئے دل جھاتی پاوے
اُس بندے دا من نشیاوے

دین دُنی دا سب کچھ پاوے
جہڑا اُس درگا ہے جاوے

روح اسان وچ آت پانی
نہیں تے ساں مٹی دے باوے

طیبہ وچ نہ پہنچن دا اے
جہڑا سانون دکھڑا کھاوے

اسما دی اُلفت دا گلشن
دل وچ وحدت پھل کھڑا ہے

آکے فیر مدینے جاسن!
میریاں سدھراں دے مکلاوے

اونٹھاں باجھوں ہوو اے کھڑا
جھڑا ساڈے درد دنداوے

—ق—

کون اے جو رُتے نوں سمجھے
کون اے جو اوصاف گناوے

گل اونٹھاں دی حشر نوں ہونی
ایتھے کون جو گل سداوے

آپ خدا تعریف کریندا!
مکدی ایہ محسود مکاوے

—

دُنیا دے وچ ایہ گلاں دی کدھرے نظریں آئیاں؟
جھڑے دشمن جانی ہوون، اونٹھاں نال بھلائیاں

کہنے اس دُنیا دے اُتوں جھوٹ دا بُوٹا پُڈیا!
کس دے قدام دی دھوڑ اُتوں صدقے ہون پچائیاں

کہنے اپنے درتوں عالی کے نوں نہیں پرتا سب!
ہر منگتے دی جھول دے وچ خیراں کہنے پائیاں

اُتھانے دی سر میرے تے شفقت دا ہتھ رکھناں
سداوے دیاں ایانیاں کاکیاں جے نہیں کچھ چائیاں

نداوہ رہ گئے دین دے یارو، نداوہ دُنیا جو گے
دشمنیاں جتھاں کم بختاں اونٹھاں نال کمائیاں

ساڈے جیسے عامان توں لے کے پیر پغمبراں تائیں
حشر دیھاڑے اکوٹاں دیاں دیسن سب دُلائیاں

کدی تے ساڈا دی تاں بولے اوس کچھری اندر
بہتھوں والی منظر دی دیاں اسان اڈیکاں لائیاں

سوہنے پیغمبر دیاں لہتاں دی محفل دے اندر
ہیں کیہ اوتناں ایں، مینوں خوش بختیاں گھیر پائیاں

اکھاں بھار چلاں تے جلدی اُس روضے تے پہنچاں
اکو اک دُعا اے میری، ایہ تے مَن لے سائیاں!

لہتے مینوں اکھیاں توں وی خلق شراب نوں چکھ
سدھیاں ڈنگیائی کیتی کھتے وکھو وکھ

دُنیا وچ دی اونھاں دا ای سانجھ سہارا ساٹوں
مُشر نوں دی آسہر کرنی اونھاں ساڈی پکھ

اُچے سچے لیکھ نہیں اوہدے، اوہدے درگا کھڑا
ویکھ لیا اونھاں دا چہرہ جس مومن دی اکھ

پاک نئی ہو راں دے کواں غائب کھڑی شے ہے
عین ذات نوں ویکھیا جتھے، ہے اونھاں دی اکھ

خوش قسمت ہے اوہو بندہ، جو اُس دُرتے دُگّا
جتھے کند ولائی رکھی، اوہدا رہیا نہ لکھ

روضے نوں ویکھن دا آوے خیال جڈں دی مینوں
نال اوہدے بیٹھ کے اپنیاں اکھاں نہو یاں رکھ

دلوں بجانوں جو مہی دا اے پاک نبی سرورِ نوں
اوہ سبھناں توں اُچا بندہ اوہ سبھناں توں دکھ

جس بندے نے دل پرچ جلوہ ہے محمود افساندا
کھڑا اے جو جھیل سکدا اے اُس بندے دی دکھ

شودانی اونھناں دا جو ہے، میں اوہی خاک توں صدقے
سیاقت ساری اُس کئے ای کلمہ پاک توں صدقے

رسول پاک دے صدقے ملی اے مینوں ہر اک شے
کراں گا اپنی ہر اک شے رسول پاک توں صدقے

کرے جج روئے ہاؤن دی تمنا پرچ جہڑا بندہ
میں اوہی جتیاں دے تھلے لگی خاک توں صدقے

سُنہیا اونھناں دی شفقت دا ہر اک ساہ لیوندا اے
حیاتی میری، ساہواں نال چلدی ڈاک توں صدقے

نمانا طیبہ پرچ اقبال سی، عرشاں تے لڑا اسی !
میں اُس ہینے توں واری، اوہی ای بیباک توں صدقے

مجت عرشاں والے نوں وی اوہی نال ڈاڈی اے
تے ہویا ہدرہ والا وی مدینے پاک توں صدقے

کچھ اہل بیت میں، پر یاری دار شنتہ دی کچا نہیں
ہری ہند جان یارو، آقا دے ہرماں توں صدقے

اٹھان دی یاد دے ہڑ توں سلھا بے عین جان دے نہیں
ہری ہر تیز میریاں اکھیاں مناک توں صدقے

اب دے ماں باپ تے مسود خود تے ابرا گھر جھگا
نہی دے جوڑیاں توں، اونھاں دی پوشاں توں سدی

جو آقا دے درتے ڈگے، چڑھے اسمائے اوہوا
سرکڑھویں نہیں دُنیا کولوں، بھٹو جھانے اوہوا

پاک نہی دا دِلوں بجانوں جو بنیا اے بر دا
سب توں ودھ سیانا، یارو، اللہ جانے اوہوا

توں تے میں تعریف کیہ کریے سوچنے پاک نہی دی
رتبہ میرے آقا والا، اکو جانے اوہوا

جٹھاں توں نعتاں دے یارو پھیل مکھانے بن دے
میرے دل دی بھٹھی دے پرچ بھج دے دانے اوہوا

کافراں مار خلافت نہی دے گلّاں اُتدے پھر دے
بُنت توں ویکھو تے لبھن گے پیٹے تانے اوہوا

آقا دے میلاد تے جہڑے اج مٹھیاںیاں وڈ دے
کھاسن حشر دیہاڑے آخر کھنڈ مکھانے اوہوا

جسے سرکارِ دی اُلفت والا نہ تھا ٹٹ گئے تھے
کھٹے جہڑے ہوئے ہے سن، کھنڈ پھنڈ جانے اوہوا

آقاؤں متے اُس اِج دی اسیں منافقان و انگوں
حکماں نوں نہ متن خاطر ہمیں بہانے اوہوا

توں محمود انجانوں، توں کیمہ رب رسول نوں جانیں
رب نوں جانن آقا، تے آقا نوں جانے اوہوا

سانوں کیمہ متاثر کرنا میں دُنیا دیاں گلزاراں میں
سہو طیبہ دی وار، توں پھٹیں، اوہیو اصل بہاراں میں

اونٹھاں واناں میں آئے دے قدم چمپینیاں میں خشاں
سورے نہ جھپاک تہی نوں، بس اوے نوں ماراں میں

دل دے اندر ڈاہیا رانکلا چہرہ اپنے جذبے دا
نام نبی دا ورد کریندیاں چرخے دیاں گھکاراں میں

طیبہ دے وار و خانے وچ، نال محبتاں جاملے سہی
کوہڑیاں کر چھڈیا اے یارو، جتھوں جگ دیاں پیاراں میں

ہلیاں ہندیاں اگئے اہی اوہ آقا دے نال، پھیرے سہی
ہر بندے دے اندر و اندر کجھ اہمیاں تاراں میں

لگراں پھٹیں، پھل کھڑپیں، مدینوں ہلا آئے تے
دلاں دے بوٹے ساڑے نہیں دُنیا دیاں بہاراں میں

گلن باتیں اُلفت ساری، عیلاں تے نہیں سایہ وی
تاں لینے آں گل نہیں من دے، ایہو ساڈوں ماراں نہیں

اے اندر جھاتی پا کے دیکھ اپنے کرتوتاں نوں !
منگم ہو سی تاں جے آقا کیوں نہیں لیاں ساراں نہیں

اوسے گا محمود نوں یا نہیں او تھوں اڈن حضوری دا
دل دے اندر کچھ نہیں چھڈیا ایہو جہیاں چناراں نہیں

آقا دا غم پالی پھرناں اس کر کے !
صدقے ہوسن نہیں تے خوشیاں اس کر کے

لبے نہیں میں نعت دے موتی ایہدے چوں
شعوتاں اپج ماراں ٹہیاں اس کر کے !

یاد ادھنھاں دی بدل وانگوں دہدی اسے
نہایتیاں دھوتیاں رہندیاں اکھاں اس کر کے

سوہنے پاک نبی جی نے سر نہایا اسے !
رب نوں وی نہیں یارو نقتاں اس کر کے

ایسراں تے آقا دے در تے اڑاں گا !
دھیان دے پنچھی ناں ہیں اڈاں اس کر کے

آپا نہیں بدینیوں ہلا اس واری !
کشتاں وی نہیں سمیاں سمیاں اس کر کے

شاید سوہنے پاک نبیؐ جی من جاوَن !
دُنیا کو لوں رُس رُس جاواں اِس کر کے

بجھے دوڑے عشقِ نبیؐ دیاں راہواں تے
کھولیاں ذہن اپنے دیاں واگاں اِس کر کے

آقاؐ دی اُلقت دا چوہ دگدا اے !
بھرتاں واں اکھاں دیاں جھجھراں اِس کر کے

سُن دے نیں محسود اوہ، آخر بوہڑن گے
شام سویرے مازاں وا جاں اِس کر کے

محل منارے بہوں دُنیا تے، لکھاں پنڈ گراں
پر اُس روئے دے نال قسمت بوناں او بھائیاناں
توں آقاؐ دے درتے دگس، گل اونھاں دی مٹیں
تیرے نال محبت کرسی بیلیا، خالق تاں
سرورچ تاہنگ سہاگن بیٹھی یاد مندھور لوائی
قلبِ نبیرے اُتے بولے آساں والا کال
کچھ بچ کے ای لے جاتا نیں مینوں جنت دے
دار لگے تے طیبہ دے روزای بچ بچ جاں
پھٹی ہوئی قسمت اُتے کرنا پند اے ماتم
طیبہ کو لوں دوری پاروں کالے لیڑے پال
کھانا پینا گھٹ نہ ہندا کیکن یارو، سوچو
غم طیبہ توں دوری والا شام سویرے کھاں
کے نوں لے جانا جے، تے لے ای جانا بھادیں
طیبہ دی پچھو تے یارو، سو سو داری "ماں"

او تھے دی ہمتھاں وچ ہو دے نعمتاں والی کاپی
حشر دیہارے دی میں یارو، کون آقاؐ دے کال
آقاؐ اکھن، منگ او سوہنیا، بولینا ای لے لے
میں اونھاں دے قدماں تھلویں مٹی چک لواں

آپا ہی نے لٹاں دے وچ آقا واناں پایا !
 اُنی سو اُنتاں دے وچ جدیں ہو یا ساں !
 اپنی گودی دے وچ لے کے ، نال پیار محبت
 دیندی سی نعتاں دی لوری مینوں میری ماں
 جھنساں اُستاداں توں پڑھیاں اُردہ وی تجاں نہیں سن
 میرے دل وچ پیار آقا و اکیوں نہ کروا تھاں
 بیوی بچے وی میرے نہیں آپ حضور دے برے
 اشد کرسی ، اینہاں نوں ناں لکسی کدی ازاں

گھر توں جدوی چلاں ، مینوں نکا اختر کنڈا
 تویاں نعتاں لکھ کے لیو تا ، ایہ گل بھلنا ناں
 ایہ تے ایہدے بھیناں بھائی قسمت والے ہوں
 سب دے دلاں تے لکھیا ہوئے اکو اکو ناں

ہر اک سانجھ نبی سوہنے دے نال سوہنے توں ماری
 ایسا موقع آوے تے محمود دی سو سو ماں

مصنف کی مطبوعہ تصانیف

نعت کے موضوع پر

۱۹۸۴ ، ۱۹۸۵	(مجموعہ نعت)	ورفتا تک ذکرک
۱۹۸۶ ، ۱۹۸۷	"	حدیث شوق
۱۹۸۵	"	نعتاں دی آلی
۱۹۵۶	(نعت و نقبت)	حق دی تائید
۱۹۷۳	(انتخاب نعت)	مدح رسول
۱۹۸۲	"	نعت خاتم المرسلین
۱۹۸۶	(حافظ پیل جیتی کا انتخاب)	نعت حافظ

دیگر موضوعات پر

۱۹۸۶	تحریر یک ہجرت ۱۹۲۰ — ایک تاریخ ایک تجزیہ	
۱۹۸۵ ، ۱۹۸۶	امادیث اور معاشرہ	
۱۹۸۶	میرے سرکار رضی اللہ عنہ وسلم	
۱۹۸۵	ماں باپ کے حقوق	
۱۹۸۳ ، ۱۹۸۴	اقبال ، قائد اعظم اور پاکستان	
۱۹۸۵	قائد اعظم — انکار و کردار	
۱۹۸۵ ، ۱۹۸۶ ، ۱۹۸۷	اقبال و احمد رضا ، مدحت گران بیغیر	
۱۹۸۵ ، ۱۹۸۶	راج دلا سے (بچوں کے لیے نعتیں)	
۱۹۸۲	ترجمہ خصائص الکبریٰ (از امام جلال الدین سیوطی)	
۱۹۸۳	ترجمہ فتوح الغیب (از حضرت غوث اعظم)	
۱۹۸۲	ترجمہ تعبیر الرؤیا (امام سہروردی)	
۱۹۸۱	نظرہ پاکستان اور انصافی کتب (تالیف و ترجمہ)	

مؤلف کی زیر طبع / غیر مطبوعہ تصانیف

نعت کے موضوع پر

اُردو نعت — تاریخ و تجزیہ

گنجینہ نعت (غریب سہارنپوری کا انتخاب)

قرآن جمال (حسن رضا بریلوی کا انتخاب)

کلیات کافی (کفایت علی کافی کا ذخیرہ نعت)

شنائے محمد (انتخاب نعت)

فیضانِ رضا

ارمانِ مینے والے دا

اُردو کے چند نعت گو

منشور نعت

دیگر موضوعات پر

تحریکِ حرکِ موالات

تحریکِ پاکستان — مثبت اور منفی کردار

ضلعائے امت

فکرِ اقبال کی جہات

فاروقِ اعظم

ڈھڈ پیر (پنجابی انشائیہ)

یا وِ اسلاف یا تقلیدِ اسلاف

منظومات محمود

دنیا میں نعت کے موضوع پر پہلا علمی و تحقیقی مجلہ
ماہنامہ نعت الہی

جس کا ہر شمارہ خاص نمبر ہوتا ہے

صفحات ————— ۱۱۲ ————— کاغذ ————— سفید
 طباعت ————— آفٹ ————— سرورق ————— چاندنگی
 حمد، نعت کیا ہے، مہینۃ الرسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم، اردو کے صاحب
 کتاب نعت گو، نعت تدسی، غیر مسلموں کی نعت، عید میلاد النبی
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم، رسول نمبروں کا تعارف، لاکھوں سلام
 معراج النبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم اور دوسرے موضوعات پر
 خاص نمبر شائع ہو چکے ہیں۔

قیمت [سالانہ ۱۲۰ روپے] [فی شمارہ ۱۰ روپے]
 ایڈیٹر راجا رشید محمود

اظہر محمود میجر "نعت" اظہر منزل
 نیوٹ الامار کالونی۔ ملتان روڈ۔ لاہور۔ کوڈ ۵۴۵۰۰